

# T Ó T I K A G Y L Ó



*A Lengyeltóti Plébánia lapja V. évf. V. szám 2022. május*

## ***Pásztorok pokoljárása***

Jókora késéssel, évtizedekkel a premier után tekintettem meg Pozsgai Zsolt: Szeretlek, Faust című drámájának filmes adaptációját. (Maga a színpadi előadás több mint 200 bemutatót számlál!) A mű fiktív beszélgetés az 1944-ben Sopronkőhidára hurcolt Mindszenty József hercegprímás és az ünnepezt színész, Jávor Pál között. A képzeletbeli utazáson Jávor végigviszi a primást élete fontosabb állomásain, majd választás elé állítja: vállalja-e ezt a tragédiáktól, kudarcoktól sajgó életet, igent mond-e a folytonos kereszthordozásra.

Istentelen rezsimek szorításában, embertelenségek garmada között, érseki székétől megfosztva is képes-e töretlen hittel lépkedni a Názáreti nyomában? Aki belemélyed, tudja, iszonyú kálvária az övé. Ma, a világnak ezen a fertályán (még) nem kell ehhez fogható borzalmakra készülnie annak, aki „szeretni Istenhez szegődik”, de fel kell vértéznie magát a „közönnyel kövezésre”. Magam, aki meglehetősen kritikus vagyok a nemtörődöm pásztorokkal szemben, látva látom a juhok érdeklenségét is.



Csak a saját portánk előtt söpörgetve... Mennyire szerettem volna, ha az induló körök esetében (Olvasókör, Felnőtt katekézis, Séta Jézussal) egyre gyarapodó tagságról adhattam volna számot! Hamvába holt kezdeményezésnek tűnt a zoltárénekes leányok csoportja: a gyermekcipővel, ezt is kinőtték... A ministránsok is megfogyatkoztak, persze nem trendi ma a templomozás... Éveken át, minden vasárnap helytállni... A felolvasás is csikorogva mendegélt, szervezettségről, kiszámíthatóságról álmodni se mertem. A gitáros zenekar is ábránd maradt: sok szép zenei élménytől fosztott meg a „közösség” nyitottabb, befogadóbb fele. Az ifjúsági vezetőknek kiszemeltek sorra „kosarat adtak”, és szinte ugyanazon arcokkal ta-

lálkoztam az egyházközségi kirándulásokon is. Milyen boldogító lett volna teljes családokat látni! A mozik sem vonzottak sok érdeklődőt, pedig mennyire más „több szem többet lát” alapon kiértékelni a filmélményt. A havonta megjelenő lapcskánk révén lehetőség adatott a „publikálásra”, s ha akadt volna fényképész, egyre csak hízna a digitális fotóalbumunk. A nyári táborozások elbírtak volna több saját jelentkezőt is, s a adventi hajnali misék „hangulata” és a szent háromnap megrendítő liturgiája is csak kevesek osztályrésze lehetett. Társadalmi munka csak kevésszer zajlott, ezekről is könnyű lenne jelenléti ívet firkantani. És fájdalommal éltem meg azt is, hogy a „központi szertartásoknál” csak egy-két elszánt hívővel találkozhattunk, a többiek valahol elakadtak. Írott malaszt maradt a levitézlett helyhatósági autók beszerzése is, egy „kiérdemesült” járgány lépett szolgálatba, ha épp szükség volt rá a személyszállításban. A felsorolás korántsem teljes, de képet ad négy esztendő erőfeszítéseiről. Tervekről, vágyakról, amik nem teljesültek, amiket kénytelen voltam elengedni és amiket Isten irgalmába ajánlok.

Hallom az egyik volt seminarista társamról, hogy mentális állapota miatt gyógykezelésre szorul. Nem szenvedélybeteg lett, a nehézségek roppantották össze. Másik paptestvérem egy „testvérületbe” távozott. A való élettől távol, búra, védernyő alá. Inkább így fogalmaznék: dezertált. Főladta a harcot a sekélyességgel, a lehúzó erőkel. Kár értük... A szőlő műveletlen, a giz-gazok lassan ellepik. Isten népe, ébresztő! Sokba' kerül-tél a Szeplőtelen Báránynak! Döbbenj rá méltóságodra és felelősségedre! Felelősségedre a csetlő-botló pásztorokért is!

*Horváth Lóránt  
plébános*

# IRODALMI MELLÉKLET

Tóth-Máthé Miklós

## Mi lett volna ha...?

A kereskedő felesége reggeli áhítatra indult a templomba. Ahogy kilépett a kapun, megbotlott egy kőben és teljes hosszában elvágódott. Várandós volt, terhességének harmadik hónapjában.

Sikoltására kiszaladtak a cselédek, felemelték az úrnőt, bevitték és lefektették.

– Hívjátok az uramat... – suttogta az asszony, de alig mozdultak a szolgálók, már sietve jött a házigazda is. Leült az ágyra, megsimogatta az asszony lecsüngő kezét.

– Doktort! – parancsolta a tétován ott ácsorgó cselédeknek, aztán a feleségére tekintve ezt mondta: – Nincs semmi baj, kedves...

Amikor az öreg doktor megérkezett, a

kereskedő kiment a szobából és a kapu előtt megkereste azt a vétkes követ. Nekigyürkőzött, kicibálta a helyéről, aztán teljes erejéből az utca kövezetéhez vágta. Szikrázva pattant apró darabokra.

– Átkozott – lihegte a kereskedő –, és éppen az én kapum előtt... Kit okolják érte?! Kit?!

Erőtlennek érezte magát, idegesnek, alig várta, hogy az orvos befejezze a mustrát. Legszívesebben berohant volna a házba, hogy minél előbb megtudjon mindent. Óráknak tűnő percek vánszorogtak ezalatt.

– Minden lehetséges – jelentette ki a doktor a vizsgálat után. – Világra hozhat egészséges gyermeket is, de éppen úgy esendően nyomorultat.

Vagy akár halottat. Bízunk Istenben, uram.

– Nem akarok nyomorékot! – kiáltotta a kereskedő. – Bizonyosságot szeretnék, tudni kívánom a valót!

– Istentől kérdezze... – tárta szét a kezét az orvos. – Tőle, aki látja a nem láthatót is.

Egy hétig feküdt a kereskedő felesége és amikor felkelt a betegágyból, igyekezett nem gondolni az esetre. De az ura szótlan volt, komor, csüggeteg. Többször elment otthonról, a barátok társaságát kereste. Aztán egyszer maga mellé ültette asszonyát és ezt mondta neki:

– Meglátogattam a menhelyet és



szörnyű látványban volt részem. Megannyi torzszülött nyújtogatta felém a kezét, bambán ráammeredve, idétlen, makogó hangon kéregettek. Aprópénzt szórtam szét közöttük, de a kezem remegett és megszedültem attól a töménytelen nyomorúságtól.

Az asszony sírt. A kereskedő nem vigasztalta. Keményen, makacsul hallgatott. „Az ember – gondolta –, tudjon úrrá lenni még a legreménytelenebb helyzeteken is. A sírás a gyengék menedéke.”

– Lakik a városban egy nő – mondta –, Reginának hívják... Sok szerencsétlen asszony, megesett lány kereste már fél. Úgy hírlík jól dolgozik és segít a bajbajutottakon. Hallgass rám és ne ellenkezz. Amit

kérek, annak az ártatlannak az érdekében is teszem.

– Négy gyermeket temettünk már el – nézett rá kétségbeesetten az asszony –, és most ezzel meg az angyalcsinálóhoz küldenél? Átkozott legyen a gondolat, mely az agyadban megfogant!

– Akkor hát megszüled nyomoréknak?

– És ha nem lesz az? Honnan tudod te? Ki mondta ezt neked? A doktor? Ő sem tudja! Egyedül Isten a tudója! Mi vagy te? Isten?

– A fájdalom szól most belőled – csóválta fejét a kereskedő – de könyörögve kérek, gondolkozz. Ha világ csúfjára nyomorultat szülsz, ítélet alá kerülünk egész életünkre.

Napokig kerülték egymást. Csak a pillantásukban megbújó néma vádaskodás ingerelte a lelküket. Az asszony gyűlölte az urát, de aztán egyre inkább bekerítette a kétségbeesés.

A bizonytalanság. Hátha a másíknak van igazsága. És a magzat, akit oly féltőn vigyáz a testében, nyomorék. Lefogyott, belesápadt ebbe a gyötrődés-

be, míg aztán egy este felkereste azt az asszonyt.

– Már vártalak, lelkem – fogadta Regina és mosolygott rá bátorítóan. A kereskedő felesége nem ilyenre számított az álmokban fősvény éjszakákon. Csúfnak, boszorkánynak képzelte és mindenképpen öregnek. Ez meg csaknem egyidős vele, a háza mint bármely polgáré, a ruhája drága kelméből, ékszerekkel díszítve.

– Megértelek – mondta Regina –, hiszen magam is átok alatt voltam és nyomorékot szültem. Vízfejűt, torzat, ott van a menhelyen, megnézheted. Az uram elhagyott, egyedül maradtam, akkor határoztam el, hogy akinek tudok segítek.

Átvezette a kereskedő feleségét a másik szobába. Szerszámok, fogók, kenőcsök, gyolcsok mindenfelé. Középen dézsa állt. Regina forró vizet töltött bele, meg egy tömlőből valami sárga folyadékot.

Az így elkészített lébe füvet, gyökereket, magokat szórt, fehér vászonlepedőt kerített elő. A gríz megizzasztotta a kereskedőné arcát, a növények fanyar, kesernyés szagától öklendezett.

– Vetkőzz le – mondta Regina –, és ülj bele a dézsába. Mindig mondani fogom, mit kell tenned. Ne félj, nem lesz semmi baj.

A kereskedőné szinte önkívületben bontotta ki a felső két gombot a magas nyakú zárt réklin, de a harmadikhoz érve elsötétedett előtte minden. A friss levegőn tért magához.

– Múló gyengeség – nyugtatta Regina –, mindenkivel megeshet ilyesmi. Bent majd pihensz egy keveset, aztán elkezdjük.

– Nem! – A kereskedő felesége úgy szorította a hasára a kezét, mintha máris a gyermeket ölelné. – Ez az enyém! Ha nyomorék, ha torz lesz, akkor is az én testemből, az én vé-



remből való!  
Nincs olyan hatalom se égen se földön, aki ezt tőlem elszakíthatná!

Megfordult és csaknem rohanva tette meg az utat hazáig. Öt hónap múlva egészséges fiúgyermeknek adott életet. 1564 áprilisát írták ekkor az angliai Stradfordban. A gyermek a keresztségben a Vilmos nevet kapta. Családi neve: Shakespeare.

## **Így tanítom a gyermekeimet, hogy ellen tudjanak állni a „kirekesztés-kultúrájának”\***

Lányom nemrég azzal jött haza az iskolából, hogy nagyon aggódik és szomorú egy kislány osztálytársa miatt. A kislány állítólag valami rosszat mondott egy másik gyereknek, ezért az egész osztálya kiközösítette. Nem mondta el, hogy pontosan mit is mondott a lány, de abból, hogy a dramatiszálásra hajlamos lányom szerint óriási igazságtalanság történt, úgy gondolom, nem lehetett eget rengető dolog.

*\* A cancel culture angol kifejezés, amit arra használnak, amikor egy társadalmi vagy szakmai közösség megpróbál elhallgattatni, kiközösíteni és mások számára is vállalhatatlanná tenni egy személyt vagy céget, aki szerintük valamilyen megkérdőjelezhető vagy bántó dolgot mondott, illetve tett. (lexiq.hu/cancel-culture)*

Lányommal részletesen beszélgettem a dologról, elmagyaráztam neki, milyen káros lehet az efféle viselkedés, különösen, ha huzamosabban folytatódik. Megkértem, másnap beszéljen az illető kislánnyal. Hallgassa meg a történetét, kérje meg, hogy magyarázza el, miért mondta azt, amit mondott, és járjon közbe, hogy legalább lehetősége legyen a bocsánatkérésre.

Elgondolkodtatott a dolog, és arra gondoltam, milyen gyakran hallunk manapság a hírekben, hogy jobboldalon, baloldalon és középen kitagadnak embereket különféle, néha egészen hallatlan okokból. Ennek pedig milyen hatása van ránk, felnőttekre és a fiatalabb generációkra egyaránt.

**Gyakran halljuk manapság, hogy bizonyos ismerős arcokat „töröltek, kizártak, kirekesztettek” úgy, hogy esélyük sem volt ellene bármit is tenni.** Nem is olyan régen „person non grata”-nak hívták volna őket. Egyszer csak eltűntek volna a hírekből, és csak akkor hallottunk volna róluk újra, ha teljesen megváltoztatták az életüket. Nem vagyok benne biztos, hogy a mai időkben erre lenne lehetőségük.

Manapság sokan otthon ülünk képernyők előtt, és a bíró, a hóhér szerepét

játsszuk. Halljuk egy beszélgetés bizonyos részleteit (egészen biztosan nem az egész beszélgetést), és ez alapján döntünk egy személy bűnösségéről. Nem elég, hogy ítéletet hozunk, de azt még meg is osztjuk a közösségi médiában „a fél világgal”, néha olyanokkal, akiket nem is ismerünk. Aztán az illetőt betesszük a „mellőzettek, elfelejtettek” skatulyájába. **Olyan virtuális csöcselékké válunk, amely esélyt sem ad a vádlottnak, hogy elmondja érveit.**

Sajnálatos módon, ahogy a lányom történetében, a kirekesztés gyakorlata a gyerekeink szintjén is megjelent. Ez pedig ennek a kirekesztés-kultúrának a legnagyobb veszélye. Már a játszótéren is tudnak a gyerekek nagyon gonoszok lenni, de ha ma vét egy gyermek akár egyetlen hibát is, kizárják, félreállítják, és sehol egy barát a láthatáron, aki megvédené. Ettől zavartak, depressziósak lehetnek, sőt legrosszabb esetben öngyilkosság is előfordulhat.

Nagyon fontos lenne, hogy a gyerekeink tudatosítsák, igenis, lehet hibázni, és érezzék, hogy a hiba után támogatást kapnak abban, hogy a rosszat, amit elkövettek, kijavítsák. Ha kirekesztik, „törlik” őket, elveszítik önbecsülésüket. A zaklatásnak, terrorizálásnak ez egy elvadult formája.

**Ezért próbálom gyermekeimet arra nevelni, hogy ne ítéljenek elhamarkodottan. Keressék az emberben a jót, és bocsássanak meg, ha vétenek ellenük vagy bántják őket.**

Igen, néha könnyebb lenne félretenni, „leírni”, „kitörölni” az adott személyt az életemből, de akkor hol van benned a növekedés és az irgalom?

Bár én magam is alkottam véleményt a különféle „kirekesztésekkel” kapcsolatban, de igyekszem magamban tartani ezeket, és aszerint viselkedni, amint prédikálok. Szerencsés vagyok, mert a hitünkben tökéletes, utánozható példákat, történeteket találhatok gyermekeimnek arra, amikor a helyes út az, hogy megöleljük azokat, akik megbántottak minket.

Hiszen a Biblia tele van megtérő bűnösökről szóló történetekkel, és ott van a szerető Atya, aki megbocsátott nekik. Hát nem lenne teljesen más, ha Jézus és apostolai útjaik során egyszerűen levegőnek nézték volna, kirekesztették volna mindazokat, akik bántották őket?

**Fordította: Kántorné Polonyi Anna**  
Forrás: Aleteia, Katolikus.ma



## Mit mond Jézus? - Két költemény a szeretetről

Patsch Ferenc SJ

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez az asszony kikapós, könnyelmű és ledér, akít környezetének erkölcsi és vallási ódivatúsága jellemz, hisz' csak egy asszony!  
Inkább egy pohár vizet kért tőle, és beszélgetésbe kezdett vele.  
(Jn 4,1-42)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Itt van egy nyilvános bűnös, egy prostituált, aki örökre kátyúba ragadt.  
Inkább ezt mondta: neki nagyobb esélye van belépni Isten országába, mint azoknak, kik a vagyonukban bíznak, vagy erényük és tudásuk biztonsága mögé húzódnak. (Lk 7,36-49)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez csak egy házasságtörés.  
Azt mondta: Nem ítéllek el. Menj és ne vétkezz többé.  
(Jn 8,9-10)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Az, aki éppen a ruhámat megpróbálja megérinteni, csak egy hisztérika.  
Ehelyett meghallgatja őt, és meggyógyítja. (Lk 8,43-48)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez az özvegy, aki jó cselekedetként a templomperselybe dobja adományát, csak egy babonás vénasszony.  
Inkább azt mondja, hogy valami rendkívülit tesz, és jól tennénk, ha mi is utánoznánk a nagylelkűségét.*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ezek a gyerekek csak haszontalan kölykök.  
Azt mondja: Engedjétek hozzám jönni őket, és ti is próbáljatok olyanok lenni, mint ők.  
(Mt 19,13-15)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez az ember csak egy megtévedt hivatalnok, aki élvezi a saját hatalmát, és csak a szegények vérért szívja.  
Inkább meghívhatja magát az asztalához, és biztosítja őt, hogy üdvösség köszöntött e házra.  
(Lk 19,1-10)*

### **Jézus nem azt mondta, mint a kísérete:**

*Ez a vak biztosan a saját vagy az ősei bűneiért lakol.  
Ehelyett azt mondja, hogy teljesen tévedésben vagyunk vele kapcsolatban, és mindenkit lenyűgöz – az apostolait, az írástudókat*

*és a farizeusokat is – amikor rámutat, hogy ez az ember valójában Isten kegyelmét élvezi: „Isten cselekedetének kell megnyilvánulnia rajta.”  
(Jn 9,1-41)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez a százados csak egy megszálló.  
Azt mondta: Soha nem láttam ilyen hitet Izraelben. (Lk 7,1-10)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez a tudós csak egy „intellektuel”.  
Inkább megnyitja számára az utat a lelki újjászületés felé.  
(Jn 3,1-21)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez a fickó csak egy törvényen kívüli.  
Azt mondta: Még ma velem leszel a paradicsomban.  
(Lk 23,39-43)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez a Júdás csak egy áruló.  
Inkább megcsókolja őt, és azt mondja neki: Barátom. (Mt 26,50)*



### **Jézus nem azt mondta:**

*Ez a szájhős megtagadott.  
Ehelyett azt mondta neki: Péter, szeretsz engem? (Jn 21,15-17)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Ezek a főpapok csak korrupt bírák, a király csak egy marionettfigura, a római helytartó gyáva fickó, a tömeg pedig, amelyik engem gúnyol, csak csócselék, és a katonák is, akik gonoszul bánnak velem, csak funkcionáriusok.  
Ehelyett ezt mondta: Atyám, bocsáss*

*meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.  
(Lk 23,34)*

### **Jézus nem azt mondta:**

*Nincs semmi jó ebben vagy abban, sem pedig ezek vagy azok között a körülmények között.  
A maiak közül sem mondaná soha senkire:  
Ez csak egy fundamentalista, egy modernista, egy baloldali,  
csak egy fasiszta, egy rosszakaró, egy szemforgató bigott...  
Számára a többiek – bárkik legyenek is, bármilyen tetteik, hivataluk és híruk is legyen, mindig csak Isten által szeretett emberek.*

*Soha egyetlen ember sem adta meg másoknak úgy a tiszteletet, mint ez az ember.  
Egyedülálló Ő. Annak az egyetlen Fia, aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt.  
(Mt 5,48)*

### **Akivel csak találkozik**

*mindig meglátja benne a rendkívüli lehetőséget!  
A teljesen új jövőt! A múltja ellenére.*

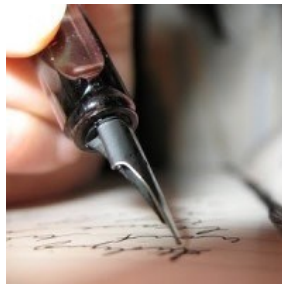
Forrás: Internet



**Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt. Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak. (Mk 16, 14–18)**

Azt kérdezed, milyen volt Ő, kedves Kornéliusz?

Nehezen idézem vissza a haja és a szeme pontos színét, de poros, izzadt, fáradt és éhes volt, mint mi mindannyian. Az éjszaka közepén felriadva még most is érzem a tenger hullámozását a gyomromban, a képzeletemben a zsúfolt háló belevág a tenyerembe, orromban ott a sült hal illata, amit Ő készített nekem. Ha az elején tudtam volna, ki Ő és mire vállalkozom, amikor követni kezdem, talán én is meghátrálok, mint sokan mások.



Gyakran gondolok a Megdicsőülés hegyére, ahol láttam valamit istenségéből. Emlékszem, mennyire tiszta, erőteljes, békés volt ott fent, nem csoda, hogy sátrakat akartam építeni. De Ő leparancsolt minket, mert vártak ránk a betegek, a megszállottak és a nyomorúságban lévők. Ha akkor tudtam volna, hogy nem azért jött, hogy az én kedvemben járjon, hanem hogy mindenki üdvözüljön, nem nehezteltem volna rá.

És minden hajnalban, amikor megszólal a kakas, újraélem azt a gyalázatos éjszakát, mikor elvette a büszkeségemet, de az én szégyenem és nyomorúságom semmi sem volt az Ővéhez képest. Akárkivel beszélek, előbb-utóbb szóba kerül az az éjszaka, de hálás vagyok, mert elmondhatom: én ugyan megtagadtam, de Ő kegyelmet adott nekem.

Emlékszem, mennyire vegyes érzelmek tomboltak bennem, mikor megjelent nekünk! Azt sem tudtuk, örüljünk vagy megrettenjünk Tőle, hiszen halottaiból tért vissza hozzánk. Az asztalnál ültünk, Ő pedig alázatosan és határozottan szemünkre vetette a hitetlenségünket és a keményszívűségünket, mert nem tultuk elfogadni, hogy visszatért. Aztán elküldött minket, hogy hirdessük az Ő örömhírét minden embernek – még a rómaiaknak is.

Ezért vagyok itt. Azóta van miért élnem, azóta van Kiért élnem. És bánom már, hogy felróttam Neki az elmaradt jutalmat, mikor kompenzációt kértem a hűségemért cserébe. Szégyellem a nagy ígéreteimet, hogy karddal hadonásztam, mikor szenvedni készült, aztán még azt is letagadtam, hogy egy vidéken születünk. Érthetetlen, hogy megbocsátott, de köszönöm Neki.

Köszönöm Neki, hogy küld és kísér az örömhírel, ezért a gonosz lelkek menekülnek Előle és nem kínozzák többé azokat, akiken uralkodtak. Köszönöm, hogy megszólíthatok olyanokat, akiket sosem láttam, és szívtől szívig érhet az üzenet, mert nem a magamét mondom. Köszönöm, hogy nem árt a halál, és gyógyulhatnak a testi-lelki betegek, mert Ő kísér engem.

Mesterem nélkül nem vállalnám ezt, nem menne, de Vele nekivágok a küldetésnek. Nélküle ismét visszatérnék a halászhathoz, mert ott az enyém marad minden hal, amit kifogok. De Vele tudom: nincs szebb, jobb foglalkozás, mint az emberhalászat. Köszönöm, hogy engem is kifogott, megragadott, enyém lett az üdvösség Általa.

Azóta ígéreteiből élek, mint ahogy máától te is, Kornéliuszom. Sose feledd, Ki küldött el és Ki kísér téged jeleivel nap mit nap, míg világ a világ! Bizony, visszajön hamar.

Jövel, Uram Jézus!

Laskoti Zoltán  
ÁTVÉTEL A TESŐ blogtól

## Isten személyi igazolványa

**Arc** mint egy jóságos apáé...  
Képzeld el magadnak!

**Kezek** erősek, ugyanakkor gyengédek.

Kézen fognak és simogatnak.

**Talp** kéréges, mert mindig úton van, az embereket keresi.

**Szem** igen erős látása van, minden szív mélyébe belelát.

**Különös ismertető** a tenyerére minden ember neve föl van írva.

**Emlékezet** félelmetes! Egy anya elfelejtheti gyermeke nevét, de ő soha nem felejt el semmit.

**Életkor** Meghatározhatatlan.  
Igen-igen öreg, ugyanakkor mindnyájunknál fiatalabb.

**Foglalkozás** szeretni.

**Gyenge pont** a matematika.  
Egyig számol és rögtön újrakezd.

Nem létezik ugyanis két egyforma ember, de még két egyforma hópehely sem.

**Kedvenc helye** a csönd mélye.

**Kedvenc dala**, amit szeret hallgatni „Köszönöm, hogy létezel!”

**Jellem** jöllehet, Ő a legnagyobb „híresség”, mégis a szerény emberek társaságát kedveli.

**Összegző értékelés** végtelen, csodás!

## Egy szívszorító apa-fiú történet

Az örökbeadás (Nowhere special) című 2020-as filmdráma az egyik legszebb és legmeghatóbb apa-fia kapcsolatot feldolgozó alkotás, amit valaha láttam. A korábban Oscar-jelölt Uberto Pasolini – aki semmilyen rokonságban nem áll a híres olasz rendezővel, Pier Paolo Pasolinival – egy angol napilap, a Daily Mail hasábjain talált rá a film alapjául szolgáló történetre.

Egy egyedülálló édesapa, miután megtudta, hogy betegsége gyógyíthatatlan és csak hónapjai vannak hátra, egy örökbeadási szervezettel szorosan összedolgozva maga szervezte le négyéves kislfia adoptálását. Pasolini próbálta felkeresni a férfit, de elkésett vele, a gyermek személyazonosságát pedig az örökbebefogadó szervezet nem adhatta ki. Így a rendelkezésére álló információkra támaszkodva írta meg a rendező a forgatókönyvet.

A szívbemarkoló történet minden lehetőséget megadhatna a giccsre és a mértéktelen hatásvadászatra, de ennek az alkotásnak éppen az a legnagyobb erőssége, hogy kerül minden látványos elemet. A maga szolid, visszafogott, hétköznapiságot fókuszba helyező módján hatol a szívünk legmélyébe. „Szeretem a lágy dolgokat, amelyek váratlanul ragadnak magukkal. Minél drámaibb a helyzet, annál kisebb hangerőt akarok. És minél alacsonyabb a hangerő, annál jobban lehet hallani, amit igazán hallani kell. Sokkal jobban a bőr alá megy” – nyilatkozta a rendező a film koncepciójáról. A készítő a történetben nem az eseményeket akarták visszaadni, hanem a csendes, ám annál mélyebben meghúzódó érzelmeket. „Az örökbeadás az utóbbi idők egyik legszemléletesebb példája arra, hogyan tud egy végtelenül csendes, visszafogott film akkorát szólni, hogy az ember lelke beleszakad” – írja a Filmtett, erdélyi filmes portál kritikája. A valós eseményeket feldolgozó alkotás a Velencei Nemzetközi Filmfesztivál versenyprogramjában debütált, majd

a világ különböző fesztiváljain számos díjat elnyert.

Egy harmincas éveinek közepén járó, az írországi Belfastban élő, egyedülálló édesapa mindennapjaiba pillanthatunk bele. John (James Norton) egyszerű munkásember. Szeretne minden tőle telhetőt megadni kisfiának, Michaelnek (Daniel Lamont), de ablakmosóként csak szerény körülményeket tud biztosítani. Nem látványos gesztusokkal, de annál figyelmesebben van jelen gyermeke életében. Óvodába viszi, siet dolgozni, elintézi az ügyeket, bevásárol, elmegy érte, majd fagyizni viszi, fürdeti, kifésüli hajából a tetveket, öltözteti, mesét olvas neki, esti imát mond vele, majd elaltatja. Teljesen átlagos hétköznapi. Ami azonban ezeket a napokat mégis különlegessé teszi, hogy egy nagyon agresszív agydaganat miatt napjai végesek. Bár sokszor csak apróságokkal tud kedveskedni Michaelnek, a legnagyobb szeretetben neveli.



Épp ezzel az egyszerű, mégis átható helytállással ad példát felelősségtudatból, önzetlenségből és a szeretni tudás képességéből. John apafigurája az ékes példa arra, hogy jó szülőnek lenni nem pénz kérdése. Karakterében az a különleges, hogy a felszínen egy erős és bizonyos értelemben meglehetősen macsó férfi, teljes mértékben a gyermekére koncentrált és az apaszerepben teljesedik ki. A tetovált, zord, rocker külső érzékeny, gyengéd édesapát takar, akinek még betegségével is saját halálának tudatával sincs ideje foglalkozni, mert gyermeke jövőjét kell elrendeznie. Elmulását megélve munkája is ennek az állapotnak a metaforája: ablaktisztító. Az ablakpucolás során egész nap mások életébe nyer bepillantást, de mindig kívül reked azon. Mintha szemlélné mindazt, amiben neki már nem lesz része, ahogy a saját fia életéből is kizorul halálos betegsége miatt.

Michael anyja még hat hónapos korá-

ban elhagyta őket és visszatért szülőhazájába, Oroszországba. Nincs más rokon, aki segíthetne, így az édesapának szembe kell néznie azzal, hogy halála után nem lesz, aki gondoskodik a gyermekéről. Ha pedig így van, akkor nem dughatja homokba a fejét, ölbe tett kézzel várva a halált. Körülbelül három hónapot jósoltak neki. Szakmai segítséget kérve ő akarja kiválasztani fiának a legmegfelelőbb örökbebefogadó családot. Jóllehet állapota folyamatosan romlik s egyre gyakoribbak a kínzó rosszulletek és erős fejfájások, a kisfiú számára igyekszik fenntartani a megszokott mindennapok látszatát. Napi rutinjukat csak az ismeretlen családoknál való látogatások szakítják meg. Michael mit sem ért. Minek ez a sok új barát? Minek kérdezzeti őket az apukája?

John eleinte megpróbálja megóvni fiát a szomorú valóságtól. Ugyan mindig együtt mennek az örökbebefogadókhöz, nem avatja be a miértekbe, nem magyaráz meg neki semmit, hiszen meg van győződve róla, hogy Michael még túl kicsi ahhoz, hogy bármit felfogjon az egészből. Az őt segítő szociális munkásnak egyszer ki is fejté, hogy azért tartja feleslegesnek bármit mondani neki és terhelni ezzel, mert úgyis el fogja őt felejteni, és később már nem fog emlékezni ezekre az évekre. Michael reakcióiból azonban egyértelműen kiderül, hogy apja alábecsülte: a kisfiú érzi, hogy baj van. Előbb a halálról, majd az adoptálásról kérdezzeti apukáját.

Egyik alkalommal a parkban játszanak és egy döglött bogarat vesz észre a fűben.

– Nem megy – magyarázza a gyermek.

– Ez egy bogár Michael. Halott. Többé már nem tud menni.

– Miért? – hangzik el a kicsik klasszikus kérdése.

– Mert az összes állat és összes növény, és minden élőlény megszületik, boldog életet él, megöregszik és aztán meghal. A halála után itt hagyja a testét, a lábacskaát, fejecskeát, a pocakját. De ő, a bogár már nincs itt többé. Ez itt csak a teste.

– Ez szomorú?

– Nem, ez nem szomorú Michael.

Egyszerűen csak már nincs itt.





Amikor John 34. születésnapját ünneplik, és a gyerek látja a sok gyertyát a tortán, elgondolkodva megjegyzi: „öreg vagy.” Az apa rádöbben, hogy fia valahol mélyen érzi mindazt, ami vele történik. Ez abból is kiderül, hogy a kis Michael sokszor különösen gondoskodó édesapjával: betakarítja, mikor alszik, teát visz neki, s egyre jobban ragaszkodik hozzá. Így tehát John egyik este meseolvasás után elmagyarázza gyermekének a saját halálát. „Ahogy a rovar kibújik a testéből, de utána röpköd a fák között, egy nap hamarosan apu is elhagyja a testét. De mindig itt lesz körülöttem. Nem látsz majd engem, de beszélhetsz hozzám, és én majd figyelek. Nem fogsz hallani engem, mint most, de hallani fogsz ott belül. Mert veled leszek mindig, körülöttem a levegőben, és a napsugárban, ami felmelegít. És az esőben is, ami eláztat.” Ekkor Michael megkérdezi: „a szőlőben is ott leszel?” Ebéd után mindig szőlőt adott neki az édesapja. „Igen, ott leszek. A szőlőben nem, de az ízében igen.”

A film jól bemutatja az örökbefogadási folyamat abszurditását. Egy rövid találkozás alapján kell Johnnak meghoznia élete legfontosabb döntését. Fogalma sem lehet arról, hogy akiket lát, valóban olyanok-e, vagy csak kirakatot néz, esetleg, ha nem szimpatikusak, akkor nem csak rossz napjuk van-e épp. Normális esetben, legyen szó örökbefogadásról vagy nevelőszülőről, a biológiai szülő nem vesz részt a kiválasztásban, így a döntéseket a hivatalok vagy a szociális munkások hozzák meg. Ezúttal azonban a szülő is érintett, és a döntés teljes felelőssége az övé. Johnnak eleinte tiszta elvárásai vannak azzal kapcsolatban, hogy mit akar nyújtani a gyerekének, de aztán fokozatosan belátja, hogy nem biztos, hogy az lesz az igazán jó Michaelnek, amit kezdetben gondolt. Annyira jól akar dönteni, hogy összezavarodik, és már azzal kapcsolatban is kétségei támadnak, vajon ismeri-e eléggé a fiát ahhoz, hogy jól válasszon a számára. Pedig eleinte azt gondolta, egyszerű lesz, és hogy egyből tudni fogja, ha megtalálta a megfelelő családot. De ez csöppet sem ilyen egyszerű. És az idő egyre csak fogy. Az édesapa tudja, hogy a feladata nem egyszerűen csak új otthon találni a számára, hanem fel is kell ké-

szítse őt a halálára. Nemcsak az örökbefogadó családról kell döntést hoznia, de olyan kérdésekben is nyilatkozni kell például, hogy akarja-e egyáltalán, hogy gyermeke emlékezzen rá. A családsegítők egy „emlékdobozt” javasolnak neki, amin keresztül apró emlékeket őrizhet meg kisfiának, hogy amikor Michael nagyobb lesz, elő tudja venni és emlékezni tudjon rá. A film egyik legmeghatóbb jelenete, amikor egyik este fektetés után John összeállítja ezt a dobozt. Az addig jelentéktelennek tűnő tárgyak, mint a baseball sapkája, a közös fotóik, a 34. születésnap gyertyája vagy egy köteg kézzel írott levél hirtelen a legfontosabb relikviákká válnak. Az apai szeretet relikviái-va.

Ilyen szomorú történetet látva azt gondolnánk, a film a halálról szól, pedig inkább egy apa és gyermeke közötti szeretet dicsérete. Az apaság térvesztése a modern társadalomban sajnos állandósulni látszik. Az apaság krízisét sok szakember kutatja, hisz az apátlanság korát éljük. Sok férfinak okoz fejtörést, hogy mitől válik egy szülő-gyerek kapcsolat igazán bensőségesé. „Pedig erre a film mindennél jobban megadja a választ a lehető legjobb és hihetetlenül visszafogott módján: azok a csendes pillanatok, amikor mesét olvas a fiának, bevásárol vele, megmossa a haját, vagy a kisfiú épp apja tetoválását próbálja magára rajzolni – tehát csupa teljesen unalmas, hétköznapi dolog –, azok mondják el a legtöbbet apa és fia bensőséges és szereteteli kapcsolatáról” – írja a Filmtett. Az alkotás tehát az apró pillanatok receptjét adja meg, azaz egy kapcsolatban a nagy gesztusoknál, a látványos tettekkel sokkal jelentősebbek az apró áldozathozatal és az észrevétlen helytállás gesztusai, és nagyobb fontossággal bírnak a mindennapok apróságai és az igazi jelenlét. Az örökbeadás emlékeztet minket arra, hogy amíg élünk, értékelnünk kell azokat az apró hétköznapi pillanatokot, amelyeket azokkal tölthetünk, akiket szeretünk.



## JÉZUS ÍGY SZÓLT...

*Jézus így szólt a századoshoz: „Menj! Legyen úgy, ahogy hitted. A szolga még abban az órában meggyógyult.” (Mt 8,13)*

*Jézus ”parancsolt a szélvésznek és a víznek is, s nagy nyugalom támadt. Az emberek csodálkozva kérdezték: - Ki lehet ez, hogy még a szélvész és a víz is engedelmeskedik neki?”(Mt 8,26-27)*

*Jézus így szólt az asszonyhoz, aki tizenkét éve vérfolyásban szenvedett. ”Bízzál leányom, a hited meggyógyított! – Attól az órától fogva egészséges lett az asszony.” (Mt 9,22)*

*Jézus megérintette a két vak szemét és így szólt: „ Legyen hitetek szerint! – Nyomban megnyílt a szemük” (Mt 2,29-30)*

*Jézus így szólt a béna kezű emberhez: „Nyújtsd ki a kezed! – Kinyújtotta és az éppen olyan egészséges lett mint a másik.” (Mt 12,13)*

*Jézus így szólt a bénához: Kelj föl, fogd ágycadat és menj haza. Az fölkelt és hazament.” Mt 9,6-7*

*Jézus így szólt a kánaáni asszonyhoz:” Asszony, nagy a te hited. Legyen hát akaratom szerint. – Még abban az órában meggyógyult a leánya.” (Mt 15,28)*

*Jézus így szólt:” Menj ki, tisztátalan lélek, ebből az emberből!- A kanászok (...).Jézushoz érve látták, hogy akit azelőtt légió tartott megszállva, most ott ül felöltözve eszének birtokában.” (Mt 5,8.14-15)*

*Jézus így szólt: „Talita kum!- ami annyit jelent: - Kislány parancsolom, kelj föl! – A kislány fölkelt és elkezdett járkalni. Tizenkét éves lehetett.” (Mt 5,41-42)*

*Jézus így szólt a dadogó sükethez: „ Effata! – azaz – Nyílj meg! – Azon nyomban meg is oldódott a nyelve és érthetően beszélt.” (Mt 7, 34-35)*

*Forrás: Internet*



## Öreglaki tereprende- zés március kö- zepén

### Egy lépéssel a közösségi élet felé ...

Március közepén Horváth Lóránt Atya kezdeményezésére közel 50 lakos részvételével, önkéntes összefogással tereprende-  
zés zajlott az Öreglaki Plébá-  
nia területén.

Az akció egyik célja az volt, hogy a templomot, a plébániát és azok környezetét valódi szépségükben, nagyságukban tegyék láthatóvá, és egyúttal egy mindenki számára vonzó közpark jöjjön létre a település központjában.

A felújítás másik kiemelt célja volt, hogy az öreglaki hívek életében újra kibontakozhasson egy közösségi élet, ami mind a fiataloknak, mind az idősebbeknek a lelki feltöltődést és az összetartozás élményét jelentené.

A gyerekekből és felnőttekből álló lelkes csapatra számos munka várt.

Első ízben a plébánia és egyben a templom körüli kerítésrendszer elbontására került sor, majd az udvar rendbetétele következett. A résztvevők közül mindenki talált magának elfoglaltságot. Voltak, akik a lehullott leveleket gereblyézték, mások az udvaron felhalmozódott hulladékokat gyűjtötték, mások pedig a virág-  
ágyásokat rendezték.

A legnagyobb feladatot az évek alatt elburjánzott, gondozatlan bokrok, növények kivágása jelentette.

A megfelelő szerszámoknak és az erős összefogásnak köszönhe-

tően a több órányi munka meghozta a gyümölcsét.

A délutáni órákra a plébánia környezete teljesen megújult, mára pedig az összegyűjtött szemét is elszállításra került. Ehhez a település önkormányzata nyújtotta a segítséget. Ezúton is köszönjük a támogatásukat.

A tereprende-  
zéssel egyidejűleg a plébánia épületének esztétikai felújítása is zajlott. Sztankó Tamás vezetésével kibontásra került egy fal az épületen belül, abból a célból, hogy a közeljövőben egy tágas, több embert befogadó tér, közösségi terem kialakítására kerüljön sor. Ennek megvalósításához nagy segítséget jelent majd a sikeres pályázat elnyeréséből származó 11.100.000 forint összegű támogatás. Ezúton is gratulálunk a pályázatban résztvevőknek.

A napot a csapat asszonytagjai által főzött finom paprikáskrumpli elfogyasztásával zártuk. Az illatozó étel mellett remek alkalom nyílt jó hangulatú beszélgetésekre és a további tervek szövegetésére is.

Köszönjük Lóránt atyának a kezdeményezést, és a munkák megszervezését, mindenki másnak pedig a részvételt, és áldozatos munkát.

Lerger Eszter, hitoktató



## Bárki

lehet boldog.  
Bárki lehet boldogtalan.  
Nem kell hozzá képesítés, engedély,  
megbízási szerződés.  
Ismerek rákos beteget, aki boldog.  
Ismerek börtönlakót, aki boldog.  
Ismerek komoly fogyatékkal élő, aki boldog.  
Ismerek elhagyott, megcsalt embert, aki boldog.  
Láttam haldoklót, aki boldog volt.  
A boldogság nem fájdalommentes és nem problémamentes,  
nem is részvétlen,  
és homokba se dugja a fejét.  
A boldogság áram,  
melyre rácsatlakoztathatjuk lelki kisgépeinket.  
A boldogság azért van, hogy használjuk,  
de nem szűnik meg, ha nem használjuk.  
Akkor is van,  
ha nem csatlakoztatunk rá semmit.  
Akkor is ugyanolyan erő van benne,  
ha mi csak siránkozunk,  
miért nem működik a gép,  
melyet be se dugtunk a konnektorba.  
A boldogság ott van a kezünk ügyében,  
de sokszor kétajtós szekrényt, vaságyat,  
öreg biciklit, kiszuperált bojleret halmozunk elé, mindazt,  
amit csak összeguberáltunk múltunk romjaiból,  
jó lesz még valamire.  
Aztán átkozódva nyújtózkodunk,  
hogy a boldogság milyen elkeserítően elérhetetlen.  
A boldogságért nem kell gürizni, ügyeskedni, alaptőkét gyűjteni.  
A boldogságra meg kell nyílni,  
kapcsolatba kell lépni vele.  
A boldogságtól ordítani tudnánk,  
de az is elég, ha suttogunk.  
Nem azért jöttünk a világba,  
hogy annak romlottságán sirjunk-  
rijunk,  
hiszen a boldog Isten dicsőségét hirdetjük.

Lackfi János

# G y e r m e k o l d a l



## HITTANTÁBOR, 2022

*Kerettörténet: A Tenkes kapitánya*

*Helyszín: Mecsek, Szabadszentkirály*

### Amerre portyázunk:

*Szent Jakab-hegy, Zengő, Harkány: strand, Magyarhertelend: strand, Orfű—barlangászás, Tenkes-hegy, Sikonda, Siklós: vár, Pécs,*

*Mecsextrém Park... Időpontja: Lányok: júl. 18-23. Fiúk: júl. 25-30.*



### HIVATÁSOK VASÁRNAPJA

Egy szent pap boldog, boldoggá tesz másokat, boldogan él, és hal meg. *Pater Eduara Poppe*

1. Papnevelő intézet a család – közös ima, példa

2. Papnevelő intézet az Egyházközösség – hittan, ministrálás

3. Papnevelő intézet a püspöki központ – szeminárium

Óriási a szülők felelőssége: kevés a pap, mert kevés az imádkozó család.

*Albrecht József*

*A tábor videófilmjét itt találod!*

*Szülői értekezlet: május utolsó péntekjén este 6 órakor a Lengyeltóti Plébánián!*



## A béres ... elfut, amikor látja, hogy jön a farkas.

*Keress 10 különbséget a két rajz között!*

*Jn 10,11*





## Egy harcedzett rózsafüzér

**Megkopott keresztjét már alig lehetett felismerni, zsinórját már többször elette az idő vasfoga, szépen, gondosan egyformára faragott szemei már régen kifakultak. Az a kéz, amely egykor határozott vágásokkal kifaragta, már az öregség terhétől reszketett. De az a szem, amely rátekintett, és az a lélek, amely akkor is ugyanolyan áhítattal imádkozta el a fogadalmi imát, mint amikor újonnan elkészült, az még ugyanolyan derűs és vidám volt, mint egy-két emberöltővel azelőtt.**

Több évtizede már annak, hogy kispapként nyaraltam nagyapáméknál. Egyik este régi katonacimborája kopogtatott be hozzájuk egy kis beszélgetésre. Tudta, hogy ott vagyok, mert vasárnap találkoztunk a szentmise után a templom udvarán. Rövid beszélgetést követően felém fordult, a zsebébe nyúlt, mondván, hogy szeretne mutatni nekem valamit.

Mintha hímes tojást akart volna elővenni, félve, hogy össze ne törjön, úgy nyúlt be kabátja zsebébe, és óvatosan elővette onnan legféltettebb kincsét. Az asztal fölött kinyíló öreg, reszkető kezei között csendesen meglapult egy „harcedzett rózsafüzér”. Egy pillanatra elhallgatott mindenki. Áhítatos csönd telepedett a konyhára, amit csak az öreg csendes hangja tört meg. Ez a hang pedig visszavitt minket évtizedekre. A háborúba induló fiatal családapa hangja volt, aki családjától búcsúzik, és fogadalmat tesz. Mindennap elimádkozza a rózsafüzért, hogy a Szent Szűz segítségét kérje ahhoz, hogy szerencsésen hazatérjen a háborúból, és családja is épségben megmeneküljön.

Ez a rózsafüzér ott készült a lövészárookban. Saját kezével faragta ki. Ezen mondta el mindennap a fogadott imáját, családjára gondolva. Mindig ott hordta a szíve fölött, a katonaruhája zsebében. E rózsafüzéren lévő feszületet csókolta meg min-

den bevetés előtt, és ezen imádkozva adott hálát minden öldöklő csata után.

Rövid, könnyes csend, majd folytatta: „ma már a hála és a köszönet imáit mondom el rajta. Nem maradt el azóta egyetlen nap sem.”

Tisztelettel tekintettem rá, és óvatosan kezembe vettem. Szótlatlanul, csendesen néztem.

Azóta eltemették a bácsit, és vele temették a rózsafüzérét is. Ma már egy élet terhétől megfáradt vándor haló poraiban enyészik. Azonban ma is összefogja az imára kulcsolt két kezét, amely egykor alkotója volt, és összeköti mindazokkal, akikért és akikhez egykor imádkozott.

**Szarvas Péter**

### *Ó, Mária, segíts!*

**Mária, az „igen” anyja, te hallgattad Jézust, te ismered az ő hangját és szívdobogását. Hajnali csillag, beszélj nekünk róla, és meséld el nekünk ahogyan a hit útján járva követted őt!**

**Mária, aki Názáretben együtt laktál Jézussal, ültess belénk az érzelmeidet, az engedelmisségedet, a csöndedet, amely meghallgat, és virágoztasd az ígét a valódi szabadság döntéseiben!**

**Mária, a Magnificat Szüze, segíts, hogy elvigyük az örömet a világba, és ahogyan Kánában, támogass mindnyájunkat, akik a testvéreink szolgálatában állunk, hogy csak azt cselekedjük, amit Jézus mond!**

**Mária, Mennország kapuja, segíts, hogy az égre tekintsünk! Jézust akarjuk látni, vele akarunk beszélni, és hirdetni mindenkinek az ő szeretetét.**

*XVI. Benedek imádsága az olasz fiatalok számára*





## Az esküvők szezonja elé!

### Olyan férjhez menj feleségül, aki tud böjtölni!

Érdekes házassági feltételt fogalmaz meg egy ismeretlen bencés szerzetes.

Azt felelhetnék erre, hogy böjtölni mindenki tud. Csakhogy böjt és böjt között nagy különbségek vannak.

A böjt általában ételről való lemondást jelent, de más módjai is lehetnek. Például böjtölhet valaki úgy, hogy lemond a közösségi média használatáról. Minden böjt azzal jár, hogy valamire nemet mondunk. Am ez a „nem” soha nincs ok nélkül.

Úgy is mondhatnánk, hogy mindig egy „igen”-ben gyökerezik.

Lemondhatunk valamilyen ételről azért, hogy egészségesek vagy karcsúak legyünk. Vagy mert az akaraterőnket akarjuk fejleszteni azzal, hogy rendszeresen megtagadjuk egy vágyunkat.

Hogy világosan lássunk a böjttel és az igazán jó böjttel kapcsolatban, az okot érdemes tisztáznunk, a miérett. A „nem” mögött álló „igen”-t.

*A szent negyven napban keresztényként böjtöt vállalva megkérdezhetjük magunktól: Miért csinálom ezt? Mi az az „igen”, ami motivál, vagy szeretném, hogy motiváljon?*

A keresztény böjtnek hagyományosan többféle indítéka lehet. A két legjelentősebb, egymással összefüggő és az emberi tapasztalatban mélyen

gyökerező ok az, hogy a böjtölés képes megfékezni az alacsonyabb rendű vágyakat, és képes a szellemet a magasabb rendű dolgokhoz emelni.

Ez utóbbi indok – ami az elsőt is oly fontossá teszi – elgondolkodtató. Nyilvánvaló ugyanis, hogy nem minden böjtölés emeli a lelket a magasabb rendű dolgokhoz.

*Mi kell ahhoz, hogy a böjtölés meg hozza ezt a legfontosabb gyümölcsét?*

Mindenekelőtt az, ha a lélek felemelését tekintem a böjt okának és gyümölcsének. Ha a böjtölésem „nem”-jét a magasabb dolgok felé fordulás „igen”-jeként élem meg.

Böjtölhetünk azért is, mert „kell”. Az ilyen böjtölésnek is lehetnek jó gyümölcsei, de egészen más, ha valaki tudatosan azért böjtöl, hogy megnyíljon a magasabb rendű dolgok szemlélésére és szeretetére.

Nem akármilyen lemondásról van tehát szó. Hanem arról, hogy azért tagadom meg egy vágyamat –

amit egyébként nem kellene megtagadnom –, hogy valami másra figyelhessek. Ez a szeretetből fakadó elfordulás kitágítja a látásunkat és növeli a szeretetünket. Általa erősödik és mélyül az „igen”-ünk. Egyre fontosabbnak tűnik hát a böjtölni tudás mint házassági feltétel.

*A férfi, aki böjtölni tud, az látni és szeretni is tud. Begyakorolta azt, ami minden igazi kapcsolat alapja, akár Istennel, akár más emberekkel: megtagadni saját magát. S élete során hányszor és hányféleképpen kell egy férfinak megtagadnia magát, hol feltűnőbb, hol rejtettebb módon!*



Áprily Lajos:

## Marasztalnálak, májusom

Azúr szemed, látom, már messze néz, szíromhavas lábad indulni kész.

Völgyünk csodája, tündér lányalak, év gyönyörűje, hogy marasztalak?

Mi tudna késleltetve hatni rád? Iszalagokkal kötném meg bokád.

A fáknak szólnék: sűrűsödjének, útrekesztő bozóttá nőjenek.

Szövetkezném a völgy rigóival, legyen daluk kötő varázsú dal.

Szarvasokat vennék rá, hogy csapat állja el agancsokkal utadat.

Tél-nyütte testemet vetném eléd, hogy lefogjam lábad lendületét.

Marasztalnálak, mert nem tudhatom: találkozunk még, tündér hónapom?

Mindezt a legfontosabb „igen”-jei, köztük ama bizonyos boldogító „igen”-je miatt.

Akármilyen életállapotban vagyok, bármikor lehet belőlem olyan férfi, aki tud böjtölni. Ezzel tartozom embertársaimnak és Istennek. S miközben gyakorlom, végre megtalálom azt a férfit, aki lehetek, s akit már most látnak bennem azok, akik szeretnek.

*párKatt.hu (Forrás: John Cuddeback írása)*

# Schäffer Erzsébet: Izzadt a keze...

## **Schäffer Erzsébet**

**Bevillan egy régi kirándulás képe. Még nem voltunk húszévesek. A Pilisben járunk, s nekivágunk egy szurdoknak. A fiúk mentek elől, egyedül az a kerek fejű, szótlan, konok srác maradt leghátul, aki azt hiszem, miattam jött a társaságba. Nem örültem neki.**

Nem tetszett a tuskére vágott haja, a zömök, izmos teste, még a tömpe ujjaira is emlékszem. Nem hallottuk egy szavát se. Így mentünk szó nélkül, igyekeztem elszakadni tőle, a lányokkal tartottam, utol akartuk érni a fiúkat. De már a hátukat se láttuk, amikor az egyik lány összecsukszott.

– A fenébe! – sziszegte, és a bokáját tapogatta.

A konok, szótlan srác vitte vissza a faluba. A hátán. Mire leértek, cipőnyira dagadt a lány lába. Elismerést éreztem, büszke is voltam rá, de moziba egyszer és utoljára mentem vele. Izzadt a keze.

Akkor még nem tudtam, hogy ez az izgalom jele, a visszautasítástól való félelem, a másik iránti elhallgatott vágy jele lehet.

Én a nyúlánk, magas, lehengerlő modorú fiúkat kerestem, a linkeket, akik le tudták imádkozni a csillagot az égről, de a hátukra nem vettek kiment bokájú lányokat, s nem csak azért, mert nem bírták volna el. Bár ki tudja...

Nagy ugrással, apám jut eszembe. Az első férfi az életemben. Magas, barna, szép ember. Erős, fekete, hátrafésült haj, dús szemöldök, tömött bajusz, könnyen barnuló bőr, karja, lába fekete szőrrel borított. Szép körmök,

meleg, erős kéz, izmos test. Ilyen volt fiatalon, amikor kislány voltam. Álltam mögötte a fehér padon, amikor szombatoként hazaért, fésültem a haját, beszívtam a Kossuth cigaretta és a vonatfülszakójában maradt illatát, néztem, ahogy anyám a meleg vízzel teli lavórt odateszi elé, ő fölgyűri a nadrágja szárát és beleteszi fáradt lábát a vízbe.

Nemrég az öcsém megtalált egy lila indigós másolótömböt. Első oldalán apám keze írása. „Szeretném, ha ez a füzet a naplód lenne. Beleírnád a gondolataidat, mindent, ami foglalkoztat, és hét végén, ha hazajössz, kitéped nekem az első lapokat. Neked ott marad a másolat. Hogy tudjam, hogy élsz, mit gondolsz...”

Tizenhat éves voltam akkor. Édes, drága apám...

Érzékeny, fantáziadús férfi, gondos apa, később megkeseredett ember voltál. De hogyan gondolhattad, hogy másolatban fogok naplót írni? Tizenhat évesen...

Az egyik legkedvesebb mesém – hallottam már hindu, bukovinai székely, cigány, orosz, csángó változatát – *A nő teremtése*. Az Úr megsajnálván a magányosan, ide-oda ténfergő Ádámot, társat alkot neki. De mivel már mindent „elteremtgetett”, alig talált valamit a készletből. Így aztán azzal dolgozott, ami a keze ügyébe adódott.

„Fogta a Hold kerekességét, a kígyó testének hullámszását, a lián erős szárának karoló erejét, a fű halk remegését, az ágakon libegő levelek röpke báját, a rózsa frissességét...”

„Fogta az Isten a barack zamatát, az őz riadt futását, hozzákeverte a levegő megfoghatatlanságát, felhőszakadás után a szivárvány eget átívelő lágy hídját. Fogta a nyúl félénkségét, a páva hiúságát, a veréb pehelytollát, a gyémánt keménységét, a szajkó locsogását, a galamb turbékolását...”

„Fogta a méz édességét, az epe keserét, a tigris kegyetlenségét, a

hó hidegségét, a tűz hevét, az alkony pírját. Összekeverte mindezt és megalkotta a nőt. Művét fenségesnek és csábítónak látta. Büszke volt rá, méltónak találta az egész világ csodálatára. Nagy lélegzetet vett és frissen teremtett művét odaajándékozta a férfinak.”

„A férfi megköszönte az ajándékot, majd nyolc nap múlva összezavarodva, heves jajszóval az ajkán visszavitte Istennek. Az Isten visszavette, de tudta, a férfi vissza fog jönni érte és újra magával viszi. Így is történt. Háromszor hozta vissza a férfi a nőt és háromszor könnyögte vissza. Végül az Isten haragra gerjedt, és ráparancsolt két teremtményére: Túrjetek egymásnak! A nő mosolygott, a férfi fejet hajtott, s miközben ott-honába vitte asszonyát, heves panaszt senki nem hallotta:

– Micsoda csapás! Vele se bírok élni, de nélküle még úgy se...!”



## **A gender-agymosás**

A norvég televízió nagy sikerű ismeretterjesztő filmje

A filmben Harald Eia humorista politikusokat és tudományos kutatókat kérdez – komolyan – a nemi szerepek eredetéről. Tényszerűen, humorral fűszerezve leplezi le a genderideológia csúsztatásait.

ELÉRHETŐSÉGE:

<https://vimeo.com/204385197>

[parkatt.hu](http://parkatt.hu)



## Arab kávé torta

Dr. Szatmári Ibolya konyhájából

### Hozzávalók:

Tortalap:  
6 tojás  
25 dkg cukor  
5 dkg csokoládé vagy 2 evőkanál kakaópor  
1 evőkanál őrölt kávé  
1/2 csomag vaníliás cukor  
4 evőkanál liszt  
1/2 csomag sütőpor

### Krém:

20 dkg vaj  
15 dkg cukor  
3 tojás sárgája  
1 egész tojás  
2 dl tej  
5 dkg főző csokoládé vagy 1 kanál kakaópor  
1/2 csomag vaníliás cukor  
erős feketekávé ízlés szerint

### Elkészítése:

Kisebb méretű sütőedényben a piskótához hasonlóan sütjük a megszokott módon. Bár az eredeti recept külön rendel a fehérje és a tojás sárgája kidolgozását a recept szerinti összetevőkkel, én mint a piskótát, a tojást a cukorral felverem és ebbe adagolom bele a tortalap előre összekevert további hozzávalóit. A csokoládé helyett kakaóport használok. A kiszült és kihűlt tésztát 2 részre vágom, éles késsel még a lapokat is 2 részre, hogy legalább 4 helyen megkenhető legyen a tészta lap krémmel.

### Krém:

A cukrot a tojással, tojássárgájával és a kakaóporral alaposan kikeverjük. Hozzáöntjük a tejet és az erős feketekávé (kb. 1 dl) és lassú tűzön felforraljuk. Levéve hozzáadjuk a vaníliás cukrot. Miután besűrűsödött és kicsit kihűlt, hozzáadjuk a vajat. A tortalapokat megtöltjük, és a tésztát körül is megkenjük. Nem túl édes, finom torta. Próbálják ki!



## Az orosz és az ukrán nő, akik együtt vitték a keresztet a pápai keresztúton

Albina orosz, Irina ukrán. A két fiatal nő együtt vitte a keresztet a nagypénteki keresztúton a római Colosseumban, 2022. április 15-én, a háborúra nemet mondó családokat képviselve.

A Ferenc pápa által választott békegesztus a szenvedéstörténetet szimbolizálta. Épp a múlt héten jelent meg a pápa egy háborúellenes könyve, amelyben a béketeremtés bátorságára szólított fel. Rámutatott arra is, hogy a háborúkról általában néhány nagyhatalmú ember dönt, miközben a lakosság szenved, és ontja könnyeit és véréit.

Albina orosz, harmadéves ápolóhallgató a római Campus Bio-medico Egyetemen. Az ukrán Irina pedig nővér az Opus Dei Egyetemi Poliklinika Alapítvány „Együtt a gyógyulásért” Palliatív Gondozási Központjában.

A két nő, akik együtt vitték a keresztet a nagypéntek esti, Ferenc pápa által vezetett keresztút 13. stációján, évek óta jó barátságban vannak. Barátságuk a COVID-19 világjárvány hosszú és nehéz hónapjai alatt még jobban elmélyült. Albina a Rai Newsnak elmondta, hogy amikor kitört a háború, attól tartott, hogy az a barátságukra is rányomja majd a bélyegét. Irina azonban megértette, hogy Albina nem támogatja a háborút, és nem is felelős érte. Így barátságuk nem szakadt meg, sőt még jobban megerősödött.

A RAI-nak adott interjúban elmondták, hogy a háború ellenére az egymás iránt érzett kölcsönös megbecsülésük semmit sem változott. Emberként, nőként és az életmentés szolgálatában álló szakemberekként nagyra értékeli egymást, és együtt osztoznak „a nép szenvedésében”. A háború – mondta Irina – „közelebb hozott minket egymáshoz. Hiszen a két nép szenvedése olyan dolog, ami miatt közelebb kerülünk egymáshoz, és amit egyikünk sem akart.” Albina megoldást szeretne, és dolgozni akar a békéért. “Senki sem érdemli meg, hogy bombázások között éljen, és a gyermekeknek nem volna szabad reggelente egy légvédelmi bunkerben ébredniük.”

### A pápa döntését kritika is érte

A pápa kezdeményezése, hogy a két nemzet képviselőit ilyen formában hozzák össze, egyes reakciókat váltott ki. (...)

A pápa ukrainai képviselője, Visvaldas Kulbokas érsek a pápa döntésével kapcsolatos ukrán bírálatokra reagálva kifejtette, hogy

ezt a gesztust „a kereszt alatti ima mozzanataként kell felfogni”, tekintettel arra, hogy Krisztus szenvedése egyesít, nem pedig elválaszt. Jézus keresztje alatt hóhérai mellett egyaránt voltak közömbös és igaz emberek is.

Kulbokas érsek, apostoli nuncius egyike azon kevés diplomatáknak, akik soha nem hagyták el Kijevet: „Megértem az ukránokat, akik azt mondják nekem, hogy jelenleg nehéz elfogadni bármilyen más jelzést, mint az együttérzést” – mondta a litván főpap.

Ami a keresztutat illeti: „Jézus keresztjének az a küldetése, hogy mindannyiunkat megbékítsen elsősorban Istennel, és erre mindenkor, így most is szükség van. Azonban – mondta Kulbokas érsek –, ha valaki ezt a gesztust az oroszok és az ukránok közötti megbékélés jeleként akarná értelmezni, az túl korai lenne. Ez akkor lesz lehetséges, amikor a háború valóban véget ér, nem most, amikor folyamatos az agresszió, és sajognak a nyílt sebek. Ebben az értelemben a szimbólum a jövőre nézve is érvényes lehet, amikor a háború után újra kell építeni a megbocsátást. Ez reményeink szerint hamarosan bekövetkezik.”



### Kölcsönös tiszteleten alapuló kompromisszum

Végül olyan megoldás született, amely egyszerre fejezte ki a kereszt összetartó erejét és a Szentszék azon vágyát, hogy kifejezze együttér-

zését az ukrán nép szenvedései iránt. A 13. állomás meditációjának felolvasása helyett a keresztutat vezető csendes imára szólított fel mindenkit, miközben megerősítette, hogy gyakran a csend erősebb, mint a szavak. A csend pillanataiban Irina és Albina egyenesen álltak, és a keresztfát együtt tartva, saját ünnepélyes némaságukkal és egymásra vetett pillantásaikkal kifejezték mindkettőjük reményét, hogy véget ér ez a népeket megosztó szörnyű háború.

### A polémia

Az evangélium fegyverei – hangsúlyozta a pápa a nagyszerdai általános audiencián – “a megbocsátás és a felebarátaink, valóban minden felebarátunk iránti fenntartás nélküli szeretet”. Róma püspökének e szavai túlmutatnak azon a vitán, amelyet múlt kedden az ukrán szentszéki nagykövet, Andrij Juras pattantott ki, aki egy tweetben azt mondta, nem szeretné, ha egy orosz és egy ukrán család együtt vinné a keresztet a Colosseumban a keresztúti stációra.

Később Juras azt javasolta, hogy a Szentszék cserélje le Albinát egy lengyel nőre, egy olyan országból való személyre, amely az Ukrajna elleni orosz agresszió során több millió menekülő ukránt fogadott be.

Fordította: Kántorné Polonyi Anna

Forrás: Aleteia



# Életünk legyen krisztusi

*Egy keresztyén újságíró olyan munkát tegyen le az asztalra, aminek minden karakteréért felelősséget tud vállalni – vallja Vágvölgyi Gergely újságíró, műsorvezető, politológus. A kétgyermekes édesapával gyermekkori emlékekről, az evangelizáció fontosságáról és legújabb műsoráról beszélgettünk.*

**– Szombathelyen született, ahová mind a mai napig erős szálak kötik. Mit adott a szülőváros, s annak miliője?**

– Származásomat tekintve büszkén mondom magam vidéki embernek, annak ellenére, hogy két és fél éves koromban szüleimmel felköltöztünk Budapestre. Szombathelyi kötődésem az apai nagyszüleimnek is köszönhető. Egészen kicsi koromtól az iskolai szünetek nagy részét velük töltöttem. A várossal és az ott lakó közösséggel is élő kapcsolatot ápolok, bár mostanában egyre ritkábban jutok haza. Nagypapám, aki már visszaköltözött a Teremtőhöz, nagyon fontos és karizmatikus ember az életemben. A Börzsönyből származott, így a nyaraim másik részét ennek a tájegységnek az északi részén tölthettem. Mondanom sem kell, hogy egy gyermeknek mekkora élményt ad, ha egy hónapon keresztül vadkempingezik, forrásvízből iszik, patakban fürdik és láthatja, ahogy a nagypapája kézzel fogja ki a pisztángot. Erdészemberként a nagypapám élő és szoros kapcsolatban állt a természettel és ezzel együtt átadta nekem a hegyek, az élővilág és az Isten-szeretet fontosságát. Mélyről jövő, stabil alapokon álló Isten-hitében felfedezhetőek voltak a népi jámborság elemei és az a személyes tapasztalat, hogy a Jóisten a tenyerén hord minket, bármi is történjék velünk. Bölcsessége és példája életem végéig elkísér.

**– Nagypapájától örökségül kapott hite sosem ingott meg?**

– Volt időszaka az életemnek, amikor eltávolodtam az egyháztól, de aztán édesanyám terelgetésének kö-

szönhetően, gimnazistaként ismét elkezdtem hittanra járni. Ekkoriban találtam rá az újpest-kertvárosi Szent István Plébániára, ahol igaz barátokat, lelki atyát és ministránsközösséget kaptam. Több mint tíz évig ministránsvezető voltam, hittantáborokat szerveztünk, a közösség újságát szerkesztettük együtt egy barátommal, aki azóta már a sógorom is, virasztásokat és imaórákat tartottunk. Megbízást kaptam arra is a hívektől, hogy az egyházközségi képviselőstület tagja, majd később az elnöke legyek. Ez az aktív közösségi létforma rengeteg felismeréssel és tanulsággal járt, és nagyon fontos Isten- és egyházkapcsolatot alakított ki bennem, ami a mai napig erős kapaszkodót jelent.

**– Közösségépítőként, mély hittel és személyes Isten-kapcsolattal, nem fordult meg a fejében a papi hivatás gondolata?**



– Jól érzi, elgondolkodtam rajta, de az én meghívásom a családi hivatásban való kiteljesedésre szólt. Az újpest-kertvárosi Szent István-templom különleges hely az életemben. Itt találkoztam a feleségemmel, itt házasodtunk össze és itt kereszteltük két gyermekünket is. Bár most messzebbre költöztünk a plébániától, a közösséggel élő és baráti kapcsolatot ápolunk.

**– Ifjú kora óta ismerhetjük hangját a rádióból, gondolatait az újságokból, személyét pedig mint műsorvezető. A hivatás talált Önre vagy tudatos választás gyümölcse?**

– A közszereplés sosem állt távol tőlem. Éreztem is erre indítást és elhívást. Úgy gondolom, a kapott talentumainkat nem elásni, hanem

kamatoztatni kell. Ezt Jézus egyik példabeszéde is megerősíti. A kisebb-nagyobb szereplések, műsorvezetések már a gimnáziumi éveim alatt elkezdődtek. Tizenhét évesen készítettem először műsort a Mária Rádióban, aminek aztán hét éven keresztül lehettem önkéntes szerkesztő-műsorvezetője. Ezzel egy időben indult el az újságírás is. Minden megnyilvánulásomban az a szándék vezérelt, hogy hatással legyek a társadalomra.

**– A 777 maroknyi lánglelkű hívő fiatal kezdeményezése. Ez a blog is szolgálatként érkezett az életébe?**

– Igen. 2016-ban Martí Zoltán barátom alapította a 777 blogot, melynek a kezdetektől fogva aktív részese lehettem, mint szerző, s mint a saját rendezvények, előadások házigazdája. Ez a szolgálatvállalás ismét megerősítette a hitemet és az egyházhoz való ragaszkodásomat. Missziósevangelizációs újságírással, konzervatív véleményformálással foglalkozni fontos és szükségszerű. Persze, ez olykor azért rázó terület is tud válni, amiben előfordulhat, hogy rálépünk egy-egy aknára, de ha a Jóisten erre hív, akkor menni kell és tenni a feladatot. Egy nagyon fiatal, rajongó Isten-kapcsolattal megáldott közösségnek lehettem a tagja, ahol merítkezni is tudtam a többiek személyes hitéből. (...)

**– A Vasárnap.hu főszerkesztőjeként aztán vezetői szerepkörbe került. Milyen próbatételekkel kellett megküzdenie?**

– Ennek a megtisztelő felkérésnek köszönhetően két évig vezethettem egy keresztyéndemokrata lapot. A legnagyobb szakmai kihívást az jelentette, hogy az érkezésem előtt nemrég indult, kis olvasótáborral bíró hírportálból kellett az országos térképre felhelyezni a Vasárnapot. Ez a stafétabot továbbadásakor, a lehetőségeinkhez képest, úgy érzem, sikerült. Közben a baloldaltól folyamatos támadásokat kaptunk. Nem meglepő, hiszen a figyelem középpontjába került egy keresztyén portál, ami elkezdett fejlődni. Ezeket a cikkeket olvasva, féligazságokból próbált teljesen hamis narratívát felépíteni az ellenoldal, így az ilyen kritikákat nem vettem relevánsnak. →

Előfordult, hogy normális, emberi hangon formált ellenvéleményt kaptam, amellyel kapcsolatban így kialakulhatott egy korrekt párbeszéd. A történethez az is hozzátartozik, hogy évek óta nem olvasok kommenteket a cikkeim alatt, mert a feleségem letiltott róla. Hálás vagyok a bölcsességéért. Sok álmatlan éjszakától óvott meg! Jelenleg a Mandiner főmunkatársaként tevékenykedem, ami egy konzervatív jobboldali újság, széles körű olvasótáborral. Azzal, hogy megírhatom a keresztény témáimat, interjúkat készíthetek egyházi főméltóságokkal, a missziós vonal is tovább él a hivatásomban.

**– Az utóbbi hetekben az Agapé házigazdájaként láthatják a nézők. A Duna Televízió társadalmi és közéleti témákat feldolgozó, új vallási műsorában hétről hétre hív közös gondolkodásra egyházi és közéleti személyeket. Ez az első televíziós műsora?**

– Igen, s ezzel gyermekkori álmom vált valóra. Áldottnak érzem magam, hogy ebben a műsorban tevékenyen részt vehetek. Bár az arca és házigazdája én vagyok az Agapénak, ez igazi keresztény csapatmunka, ami sok ember nagyon komoly, hozzáértő és alázatos munkájából áll össze nagy egészé. A millió külön szót érdemel, hiszen az adásokat nem egy stúdióban, hanem külső helyszínen rögzítjük. A stáb megérkezik és egy klaszszikus, gyönyörű étteremből rövid időn belül egy étterem-stúdió épül fel. Ezzel a különleges hangulattal szeretnénk azt az érzetet is megadni a nézőnek, hogy ő is az Agapé asztalához ülhet velünk, az esti vacsora elfogyasztása közben. Művészekkel, szakértőkkel, egyházi személyekkel ülünk le hétről hétre egy asztalhoz, hogy megvitassuk a mindennapi életünk meghatározó kérdéseit – őszintén, tabuk nélkül. Egy-egy nagyon fontos, vagy aktuális társadalmi kérdésről, jelenségről beszélgetünk, hogy miként gondolkodik a kereszténység, mit tanít róla és miért pont azt tanítja, amit. Ennek a logikáját, összetettségét próbáljuk bemutatni, s azt, hogy milyen gazdag a kereszténység hitrendszere. Ez a műsor ismét egy olyan missziós terület az életben, amiért hálával tartozom.

**– Meg kell vallani a hitet ma a közéletben?**

– Szükségszerűen! Az életem valahol egy megtéréstörténet. Mély meggyőződéselem, hogy a talentumaimat a Jóistentől kaptam, tehát az a feladatom, hogy szolgáljam őt és az ember-társaimat, a hazámban és az egyházamban végzett missziós tevékenységemen keresztül. Egyre inkább él bennem a bizonyosság, hogy minden cselekedetemet Jézusért tegyem. Az Agapé felvétele előtt rózsafüzért szoktam imádkozni: a négy vendégért felajánlok egy-egy tizedet, az ötödiket pedig a stábert, a műsorért és a nézőkért. Vallom, hogy a mindennapokban úgy kell élnünk, hogy az krisztusi legyen. Főleg nekünk, akik a nyilvánosságban beszélünk keresztény értékekről, istenhitről és Jézusról. 2022-ben egy keresztény újságíróknak különösen fontos, hogy olyan munkát tegyen le az asztalra, aminek minden karakteréért felelősséget tud



vállalni. Ez élő istenkapcsolat nélkül lehetetlen. Észrevettem magamon, hogy amikor az imaéletem mély és kiegyensúlyozott, akkor minden működik körülöttem. Férfként, apaként és a hivatásbeli feladataimban is jobban helytálok.

**– A próbatételek idején miben tér el a keresztény magatartás a nem hívóképtől?**

– A keresztény nem attól más, hogy nem esik el, hanem attól, hogy újra és újra bekapaszkodik Istenbe és feláll. Ő a legkilátástalanabb helyzetekből is kivezet bennünket, ha rábízzuk az életünket. Bukásaink, bűneink letételére katolikusként külön nagy kegyelem a szentgyónás, keresztényként

pedig, hogy Jézusban mindig megújulhat az életünk. Nem egyszer vagy kétszer, hanem mindennap hívhatjuk őt az életünkbe. A hibáinkat és eleséseinket is a kereszt alá tehetjük, ezzel nem felmentve, hanem az ő irgalmas szeretetébe helyezve magunkat.

**– A világban ma nagyon erős szellemi háború dúl. Hogyan látja a kereszténység jövőjét?**

– Ennek a harcnak az egyik oldalán a gonosz áll, akinek egyértelműen az a célja, hogy a világ önpusztító úton járjon. Ha mi, keresztények felvesszük a harcot, amibe hitbéli és morális kötelességünk is beleállni – nem vonhatjuk ki magunkat belőle, mert az a mulasztás bűne –, s mindezt úgy tesszük, hogy Jézust hívjuk az életünkbe, akkor a világ világosságai és áldása lehetünk. Ha így cselekszünk, akkor talán nem is olyan borús a kereszténység jövője és a világé sem. Az emberiségnek irgalomra és szeretetre van szüksége. Mióta édesapa vagyok, még tudatosabban veszek részt ebben a szellemi küzdelemben. Pontosan azért, mert a világ a maga nihilizmusával, lelki és szellemi nyomorúságban él. Ha húsz év múlva elém állnak majd a gyermekeim és felteszik a kérdést, hogy apa, mit tettél azért, hogy ez a világ jobb legyen, szeretném azt felelni nekik, hogy mindent, ami tőlem tellett. A többit Istenre bízom. *Lonkay Márta*

**KASSÁK LAJOS : HARANGSZÓ**

Feltámadott, mondják a népek és  
Magsüvegelik,  
Nevét a názáretinek, ki az ács fia volt  
s megenyhült már a szél is s a rügyek  
kisarjadtak.  
Kétezer éve látják őt a vének és a gyerekek  
Amint hosszú, fehér ingecskéjében lépeget  
S alszik a tengerre szállt halászok bárkájában.

Én is emlékszem rá, mint az egykori  
Játszótársra  
S ti is útszéli csavargók és mesteremberek  
Akik hű követői vagytok valamennyien  
A nincstelenségben, az útban és az igazságban

Igen, igen, az Ő árnya és visszhangja vagyunk  
mi s bár nem ízlelgetjük a húsvéti bárány húsát  
mindennapi kenyerünkben s vizünkben  
dicsérjük,  
hogy vérünkben való s meghalt értünk  
a kereszten.



## Az elhengerített kő

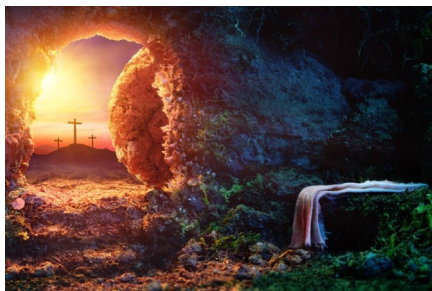
Várnánk a tavaszt, de nem jő.

Legalábbis nem látszik. Mert kő fedi a gyepet. Elzárja az életet. Elfojtja a lélegző, élni akaró zöldet. Beszorítja a holtat a föld koporsójába. Az élőt is, az élősködőt is. Nincs sár a kövön. De virág sem nyílik. Sziklák hasadékaiban azonban föl-föl tűnik egy meggyökerezett mag. Ami aztán évek, évtizedek alatt szétfeszíti a követ. Esőcseppek, viharok, villámok mossák, koptatják, törik az évmilliós sziklát és a víz lassan utat talál magának. Nem kell ahhoz bomba, becsapódó rakéta, hogy a követ porrá zúzza. Csak egy vízcseppnek kell paskolnia rendszeren, ütemesen, következetesen, megállás nélkül. És a kő enged. Előtör közülmögüle az élet, és áramlik. A forrástól az óceánig. Mert az élet nem nyughat. Hiába útjában az akadály, hiába tornyosulnak kőgörgetegek a patak mentén. A víz szalad, a kő marad. Némán, fehéren, szótlanul, de beszédesen állja az évmilliók viharát. Beszél. Tanít.

A piramis köve, a Stonehenge, a Parnaszuszus, az Egyesítő Sziklá-

ja, a Csomolungma hófödte bérce, a Nagy-kőhavas, a Királykő, a Kecsekő, a Likaskő, az Ünökő, a Szarvaskő, a kővári rom mind-mind beszél. Emberről, múlttól, vérről, halálról, győzelemtől. Andezitek, mészkők és gránitok, márványok és travertinek. Faragott obeliszkok és emberfaragta stukkók, angyal és ördögfióka figurák katedrálisok ormain. Ahová emberi szem alig ér fel, de ahol a középkori kőfaragó mester minden apró részletet kidolgozott, mert az örökkévalóságnak alkotott. Ahogyan a mester, Michelangelo is csak annyit sejtett a titokból: lefaragom róla a fölösleget. Mert benne van a kőben az istenarc, vagy az örök pusztulás. És nálad a véső, tőled függ, hogy mit faragsz ki belőle.

És ott az elhengerített kő Jézus sírjának bejáratánál. Mert feltámadt harmadnapra. Ki tudja elhengeríteni a követ? – kérdezték még Lázár feltámasztása előtt. Bizony mondom nektek, ha ezek nem beszélnek, a kövek szólalnak meg! /Jönnek majd idők, amikor abból, amit most láttok, kő kövön nem marad.... /Te vagy a kőszikla, és én erre a sziklára építem egyházamat s a pokol kapui nem vesznek erőt rajta./ Az vesse



rá az első követ, aki közületek bűn nélkül van. / Melyiketek az az édesapa, aki ha fia kenyeret kér, követ adna neki? / Változtasd át ezeket a köveket kenyérré.../ Nem csak kenyérral él az ember!

Ő az a kő, akit az emberek elvetettek, de Isten szegletkővé tette. Mert angyalok hordoznak tenyerükön, hogy kőbe ne üsd lábadat! Mert aki botránykő lesz, ellenem szegülve, aki megbotránykóztat egyet is a kicsinyek közül, jobb lett volna, ha malomkővet kötöttek volna a nyakába és a tengerbe dobták volna...

Hej, mi a kő, terméskő?

Ami még a szekér tengelyét is arrébb tolja. Mert védi a határt, hogy a gazda birtokon belül maradjon, s az idegen megtanulja tisztelni a másét. Melyik jócselekedetemért akartok megkövezni? Erre köveket ragadtak, de ő kiszabadította magát közülük, és eltávozott...

Jákob párnája egy kő volt, amiből másnap oltárt épített. Dávid parittyájában egy kis kő volt, ami homlokon süjtotta a rettegett, hatalmas Góliátot. Jézus, ahogy az élő vízről beszélt, leült egy kőre, a kút kávjára, amíg a szamariai asszony felhúzta a vizet. A kő tartja a házat.

Ezért fontos, milyen alapra építjük azt. Aki hallgatja szavaimat és tettekre is váltja, hasonló ahhoz az emberhez, aki házat sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, de a ház nem omlott össze, mert sziklára épült, - mondja a mi Urunk.

Az élet Ura elhengerítette a követ.

Nem állhat útjában semmi, ami üdvösségünk akadályát képezné. Ráhullott a halál bilincse és széttörte azt, amivel mostanig a sátán fogva tartotta az emberi nemet. A kőbe véssett parancsokat tökéletesítette és beteljesítette. Új életet lehelt belénk. Mert ő a kövekből is tud fiakat támasztani magának. Mi is az elhengerített kő tanúi vagyunk. A Szegletkő ott áll életünk ormán. Mutatja a határt, a szakadék és a keskeny út között.

**Ő üdvösségünk sziklája, akiben megkapaszkodhatunk, aki jelzi, az utat. Aki maga az Út, az Igazság, a Feltámadás és az Élet.**

Sebestyén Péter  
katolikus.ma

## A vágy

Egy ember remeteként élt a hegyekben, s minden idejét az ige olvasására, az imára és a csöndre szánta.

Egy nap meglátogatta egy fiatalember:

- „Mester, oktass engem az ígére és taníts meg imádkozni!”

A remete rá sem nézett. A fiatalember másnap visszatért:

- „Mester, taníts meg hogyan olvassam azt, hogy gyarapodjak általa!”

A kérésre azonban nem érkezett több válasz, mint az előző napon.

Mégis fontos volt neki, és visszatért harmadnap:

- „Mester, meg akarom ismerni a Bibliát, de egyedül csak összezavarodom rajta. “

A kérése ezúttal is süket fülekre talált.

- „Amit kérek, tehát, lényegtelen dolog, hogy kérésemet soha meg nem hallgatod?”

A remete hosszas hallgatásától a fiatalembert elöntötte a düh.

Akkor végre megszólalt a remete:

- „Azért nem válaszoltam, mert tudni akartam, hogy elég nagy-e a vágyad.

A Biblia olvasásának alapja ugyanis a te vágyad, amely már magában imádság.

Isten nem vár el mást, csak azt, hogy keresd őt!



*Hála néked, Urunk, a te ígé-  
dért!*

*A te ígéd...*

**igazgyöngy**, amit keresnünk kell,  
**kincs**, amit meg kell becsülnünk,  
**barát**, akit választanunk kell  
**istáp**, amire támaszkodnunk kell,  
**tükör**, amiben föl kell ismernünk magunkat,  
**tenger**, amiben el kell merülni,  
**kenyér**, amit ennünk kell,  
**orvosság**, amit magunkhoz kell vennünk,  
**cél**, ahová el kell érünk,  
**béke**, amit élveznünk kell,  
**kút**, amiből merítenünk kell,  
**tűz**, amit lángra kell lobbantanunk,  
**hegy**, amire föl kell hágnunk,  
**ház**, amiben laknunk kell,  
**kapu**, amin be kell lépnünk,  
**pajzs**, amit magunk előtt kell tartanunk,  
**ábécé**, amit meg kell tanulnunk,  
**üzenet**, amit meg kell fejtenünk,  
**ajándék**, amit el kell fogadnunk,  
**adomány**, amiben részt kell vennünk,  
**visszhang**, amit meg kell hallgatnunk,  
**lábnyom**, amit követnünk kell,  
**szöveg**, amin elmélnünk kell,  
**teleírt lap**, amit másolnunk kell,  
**csillag**, amire tekintenünk kell,  
**szélirány**, amit követnünk kell,  
**tarisznya**, amit magunkkal kell vinnünk,  
**stílus**, amit el kell sajátítanunk,  
**zene**, amit játszani kell,  
**koncert**, amit adnunk kell,  
**titok**, amit föl kell fednünk,  
**örökség**, amit meg kell őriznünk,  
**kikötő**, ahol megállhatunk,  
**menedék**, ahová biztonságban tudunk vonulni.



*Forrás: Internet*

## **10 ajtó, melyek által növekedhet benned az ige**

### **1. A szobád ajtaja:**

*lépj be rajta gyakran, teremts csendet, nyisd ki a Bibliát és imádkozz!*

### **2. A biztonsági ajtó:**

*Jézus azt mondja, hogy „szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet- kevesen vannak, akik megtalálják (Mt 7,14)*

*Ha ismered és követed az ő ígését, soha nem leszel gondban.*

### **3. A zárt ajtók, amelyeket néhányan ki tudnak nyitni:**

*Lk 11,5-8-ban egy ember éjjelkor zavarja a barátját. Nem törődik bele a visszautasításokba és végül ajtót nyitnak neki. Légy kitartó a Szentírás olvasásakor akkor is, amikor nem értesz meg mindent azonnal.*

### **4. A zárt ajtók, amelyeket senki sem tud kinyitni:**

*az evangéliumban a balga szüzek zárva találták a menyegző ajtaját (Mt 15,1-13). Ezek a zárt ajtók, az elvesztegetett tehetségek ajtajai. Légy mindig éber!*

### **5. A lélek ajtaja:**

*a Jelenések könyvének 3. fejezetében Jézus azt mondja, hogy az ajtóban áll és kopogtat. Ha kinyitod a szíved ajtaját, ő bemegy hozzád és veled eszik*

### **6. A közösség ajtaja:**

*a hívők közössége olyan, mint egy épület, amelyet maga Isten épített. Olyan, mint az akol, amelynek pásztora biztonságba helyezi és távol tartja a farkasoktól a nyáját.*

### **7. A szád ajtaja:**

*amikor nyíltan megvallod a hitedet, magad is ajtóvá válhatsz, amelyen keresztül az Úr beléphet egy másik ember szívébe. Az „add tovább” csak akkor működik, amikor úgy adod tovább az ígét, hogy meghallgattad, elmélednél rajta és imádba foglaltad.*

### **8. Az ajkaid ajtaja:**

*a zsoltáros ezt kéri az úrtól: „Állíts, Uram őrseget szám elé és védelmet ajkam kapujához!” (Zsolt 141,3) A Példabeszédek könyve azt mondja, hogy „a nyelvnek hatalmában van az élet és halál.” (Péld 18,21). figyelj arra, hogy mit mondasz, különösen amikor Istenről beszélsz!*

### **9. Az erkély ajtajai:**

*a Jelenések könyvének 4. fejezetében János egy nyitott kaput látott az égen, amely erkélyre vezette őt, ahonnan láthatta, mi történik. Az ige értelmet és bölcsességet ad, vagyis egy olyan látásmódot, amellyel sokkal messzebbre tekinthetünk.*

### **10. Az áldozat ajtajai:**

*Lukács evangéliumának 13. fejezetében Jézus arra buzdít bennünket, hogy a szűk kapun menjünk be. A hiteles élet az önátadással kezdődik.*

## Minden út

SITKEI LEVENTE

Az első útnak mindig súlya van. Amolyan programadó látogatás, amely megmutatja, mit is szeretne az ország első embere elérni, milyen vágányon igyekszik vezetni a hazát a siker felé. Orbán Viktor a pápához látogatott, amely kézenfekvő választás, és nagyon határozott üzenet a magyarok és a világ felé egyaránt.

Téves az a felfogás, hogy a magyar miniszterelnök egy aprócska állam vezetőjével ült le tárgyalni. A pápa hatalma ugyanis nem a Vatikán falai között érvényesül, hanem a világon mindenütt, ahol keresztények élnek, s még azon túl is. A katolikus egyházfővel való együttműködés spirituális szinten működik, lehet ezt tagadni, de egy jókora többségben keresztény állam esetén ez így van.

A politikai ügyek emiatt háttérbe szorulnak, s bár hatalmas az ellendrukkerek tábor, akik imádják megkeresni a nézeteltéréseket a magyar kormány és a Szentszék álláspontja között, a valóságban nagyon szilárd álláspontja mindkét félnek a békére



való törekvés. A pápa nem akar háborút, nem fog beállni azok sorába, akik fegyverek szállításával oldanák meg az ukrajnai konfliktust.

A cél csakis az lehet, hogy a fegyverek hallgassanak el, s ezért a hagyományosan csendes szentszéki diplomácia mindent megmozgat, ami tőle telhető. A magyar kormányfő pedig tökéletes partner ebben a törekvésben, lévén világi személy, saját eszköztárral és politikai megfontolásokkal, de egyazon cél érdekében teszi, amit tesz ebben az ügyben.

Ahogy azt se szabad elfelejteni, hogy Ferenc pápa tavaly ellátogatott az Eucharisztikus Világkongresszusra, s jelezte, milyen közös elveket vall a magyar kormánnyal.

Az apa férfi, az anya nő. Ezt a teljesen egyértelmű alapvetést ma ki kell mondani, és ő – miként a magyar kormány is – kimondta, hogy mindenki értse. A cél itt is egyértelmű, a jövőt azok építik, akik a krisztusi elvek mentén élnek, akik képe-

sek megalázkodni, s saját magukban is békét lelnek. A fiataloknak példát kell mutatni, s nem bevezetni őket a sötét erdőbe, ahol magukra vannak hagyva, és minden fa mögött rémségek lapulhatnak.

Aki egy bizonytalan, gyökértelen és összezevart tizenhárom éves gyerek kezébe teszi a döntést arról, hogy fiú vagy lány, az cseppet sem segít. Ha nincs minta, s a példa mi magunk vagyunk, az óhatatlanul torzuláshoz vezet, és saját hajánál fogva még senki se tudta önmagát kiemelni a mocsárból. A magyar kormány sziklaszilárd álláspontja, hogy a család a társadalom alapegysége, nem az egyén, így a családok megerősítése a cél, amely összecseng az egyház álláspontjával.

Aki valaha is részt vett valamely pápai szentmisén, vagy esetleg látta a televízióban, pontosan tudja, milyen hihetetlen, jó értelemben vett nem a mai világra jellemző eseményről van szó. A pápa Krisztust képviseli, a hatalmas tömeg pedig nem a

pápa személye miatt áll az utcákon és tereken, hanem Jézus miatt. Ez pedig kívülről nézve, tipikus XXI. századi gondolkodással értelmezhetetlen.

A közösség ugyanis nem egyének sokasága, hanem annál sokkal több.

Az ember pedig a közösség részeként tudja, hogy nem tökéletes, bűnök terhelik a lelkiismeretét, de épp ezért törekszik a jóra, még ha az útja nehézségekkel is van teli. De Szent Istvánnal mi, magyarok felvettük ezt a keresztet, és azóta se tesszük le. Az az 1100 év pedig azért pont elég ahhoz, hogy minden porcikánkat átítassa ez a közösségi hit.

Mert Magyarországon kulturális szempontból az is keresztény, aki nem keresztény. A kereszt felvétele az ország számára jót és nehézséget is hozott, de vinni kell tovább, függetlenül attól, hogy a modern kor milyen tévutakra csábít. De végül minden út Rómába vezet.

Átvétel a Magyar Nemzettől

*Lelkemet a mindenható Istennek ajánlom, kit mindig, mint a legfőbb jót forrón imádtam, habár tőle emberi gyarlóságomnál fogva sokszor el is távoztam, amit keserűen sirattam éltemen keresztül, s most is szívszag-gatva bánok.*  
Gróf Széchenyi István



Szökő Mária

# Hátország

Motó: „Az én országom nem e világból való” (Jn 18,36)

Háborúban hátországnak lenni egyszerre könnyű és nehéz (a hátországot itt most nem a szó háborús értelmében gondoljuk, hanem segítő, támogató módon). Könnyű a hátországnak, mert távol van attól, ahol a fegyverek dörögnek, de nehéz is, mert ezernyi feladat hárul rá.

Akaratunkon kívül mi is hátország lettünk, hiszen az orosz-ukrán háború a szomszédunkban zajlik. A szorongás és félelem a tehetetlenség érzésével párosul, kiszolgáltatottnak érezzük magunkat ebben a háborús helyzetben. Azok a bénán fekvő betegek lehettek ilyenek, akiket Jézushoz vittek, s ő meggyógyította őket mondván: „Kelj föl és járj”, menj oda, ahol lenned kell és tedd azt, amit tenned kell.

Hál' Istennek nagyon sokan meghallották, meghallottuk Jézus szavát, s azóta ki-ki a maga módján próbál segíteni. A humanitárius segítség palettája oly színes, hogy mindenki találhat rajta ecsetjére, kedvére való. Az imádság, az adakozás, az önkéntesség, a menekültek testi-lelki támogatása mind-mind lehetőség a segíteni akarók számára. Megrendítő látni a háború elől menekülő, földönfutóvá lett anyák és gyermekek hosszú sorokban kígyózó menetét, és az önkéntesek igyekezetét, akik ételt-italt és ruhát osztanak az elcsigázott embereknek.

Ahol nagy a szükség, ott még nagyobb a segítség, vagy ahogy Pál apostol írja, „ahol megsokasodik a bűn, ott még jobban kiárad a kegyelem”. Ily módon a mi hátországunk nem fegyverekkel, hanem a hideggel és a húsba vágó szükségekkel, az éhséggel, szomjúsággal és hajléktalansággal szemben küzd, harcol minden erejét megfeszítve. Ennek a nehéz, embert próbáló segítő munkának nem csak materiális, de spirituális háttere is van. „Éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok” – mondja Jézus az ítélet napján, mert ő a kicsinyekkel, a szenvedőkkel, az élet hajótörőtteivel azonosult mindenkor. Jézus Istene szimpatikus Isten, aki képes együtt érezni és együtt szenvedni is teremtményeivel. (Görögül a sünpatheo azt jelenti, hogy együtt szenvedni valakivel).

Az igazi caritas gyökerei mindig a mélyben, isteni mélységekben kapaszkodnak meg, ahol az örökkévaló szeretet igaz emberséget és irgalmas cselekedeteket gyümölcsoz. Ubi caritas et amor, Deus ibi est – ahol jóság és szeretet van, ott jelen van az Isten. A mélyben gyökerező isteni humánus hiánya előbb-utóbb hamis humanizmushoz vezet. Az isten-hipotézis elvetése, az Isten nélküliség egyre inkább embertelenné teszi az embert. Minél „istentelenebb” valaki, annál embertelenebbé válik, mivel az ember imago Dei, vagyis isten képére teremtett. Ahhoz, hogy a hátországunk, melyre most oly sokan rászorulnak, valóban emberséges maradjon, ahhoz egy másik országra, Isten Országára is szükségünk van. Ahhoz, hogy ne tudja a jobb kezünk, mit cselekszik a bal, vagyis a jóságunk meg ne árton nekünk, nehogy elbizakodottá legyünk, tudnunk kell, hogy mindent, amit adtunk, ajándékba kaptunk. Mindenekelőtt a „jóság síró vágát”, a jót tenni jó boldogító érzésének akarását, melyet a Legfőbb Jótól kaptunk.



„Térjete meg, mert elközelgett az Isten Országá” – hirdette Jézus a Genézreti-tó partján és mindenütt, ahol megfordult hazájában, Palesztinában. Mi az Isten Országá, s hol van ez az ország, mely a térképen nem található? Ott, ahol az Isten királyi uralma Krisztus által megvalósul, ahol a szeretet hatalma erősebb és nagyobb, mint a hatalom szeretete. Az igazi hátország, az Isten Országá közöttünk és bennünk van, ahol kettős, mennyei és földi állampolgárként, Isten gyermekeként élhetünk. Ez az ég és ez a föld az, ahol otthon érezhetjük magunkat igazán, mert ez a mi szülőhazánk. Olyan ez, mint az anyaföld, amely azért adatik nekünk, hogy otthonra leljünk rajta és egyszer majd benne.

Sokan cserélnek hazát és házat a jobb élet reményében, de az anyanyelv jó íze, az anyaföld szépsége és melege mindvégig hiányozni fog nekik. Végül azért térnek haza, hogy magához öleljék őket a föld, amelyből egykor vették. „Nyugtalan a szívem, míg meg nem nyugszik tebenned” – mondja Szent

Ágoston, a zsoldáros pedig így szól: „Csak Istennél csendesül el a lelkem...” Az emberi lélek nyugtalan és hazátlan mindaddig, amíg meg nem találja az isteni rejtkehelyet a Mindenható árnyékában, amely oltalom és erős vár lesz számára. (91. zsoltár) Enélkül a spirituális hátország nélkül nyugtalan, sőt békétlen az ember, netán háborúzni támad kedve.

Méltán ítélkezünk afölött, aki ultima ratióként háborúba kezd, azonban jó, ha nem feledkezünk meg a magunk kisebb-nagyobb „háborúiról”, családi tűzfészkeiről, életünk hadszíntereiről, egymásnak küldött hadüzeneteiről sem. Nem kellene ennek így lennie, de a nyugtalan és békétlen szív előbb-utóbb harcba, háborúba hív. Az igazi békességnek nem a fegyverszünetek vagy a béketárgyalások során – bár ott is jó, ha megszületik –, hanem a szívben kell megszületnie. „Békességet hagyok nektek, az én békémet adom nektek, de nem úgy adom, ahogy a világ adja” (János 14.)

Az igazi békesség ebben a békétlen világban nem lehet más, mint Isten békessége, mely minden értelmet felülír és a Fia, Jézus Krisztus által adatik nekünk. A halálra sebzett, kereszten kivégzett Krisztus hűsvét után így köszönti a tanítványait: „Békesség néktek”, és megmutatja a sebeit is nekik. Azután rájuk lehelte, vagyis az Isten lelkéből adott nekik egy „leheletnyit”, mondván: vegyetek Szent Lelek, és bocsássatok meg, legyetek irgalmasok, békéljete meg magatokkal és másokkal. Ez a béke nem csupán verbális,

nem csak a szavak szintjén történik, hanem a lélek mélyéről, a Szentlélek ösvényén érkezik el hozzánk. Ez az Isten békessége, aki maga az örök nyugalom és az egyetemes szeretet, amit semmi nem változtathat meg. Jézus is ebből a szeretetből, „térdig csobogó nyugalomból” merített, amikor megmutatta a sebeit a tanítványainak. Bizonyára lett volna oka neheztelni, haragudni, vagy keseregni mindazon, ami vele történt. Isten nyugalma, a szeretet hatalma azonban erősebbnek, nagyobbak bizonyult az igazságnál, Jézus igazánál, mellyel a gyilkosai fölött ítélkezhetett volna.

Mindannyian sebeket hordozunk, mindnyájan sebzők és sebzettek vagyunk. Ha az igazságot, a magunk igazát keressük, könnyen úgy járhatunk, mint József Attila: „Igazságot keressünk, de nem találunk még sehoh se.” Aki az igazságot keresi, esetleg úgy jár, mint az egyszerű rabbi, aki végül is kénytelen volt mindenkinek igazat adni. Egy pörös ügyben megkeresték, rendre meghallgatta mindkét felet, és mindkettőnek igazat is adott. ➔

A segédje, a bocher figyelmeztette, rosszul tette, hogy mindkettőnek igazat adott. A rabbi elgondolkodott és ezt mondta: „Neked is igazad van, fiam.”

Eszerint az igazsággal csinján kell bánni, mert a maga módján mindenkinek igaza lehet. Amikor civódunk, veszekszünk, netán háborúzunk, a Teremő úgy van velünk, miként mi szülők, amikor megpróbálunk igazságot tenni egy „testvérháború” forgatagában, a gyerekszobában. Ilyenkor igazság helyett inkább a békességet keressük és ajánljuk a „háborúskodó felekek”, a gyerekeinknek, miközben mi is majdhogynem elveszítjük a türelmünket. „Boldogok a békességre igyekvők, mert ők Isten fiainak hívatnak.” (Máté 8)

„A szív teljességéből szól a száj”, ily módon csak az tud békét teremteni, akinek béke lakik a szívében, az Isten békessége, amelynek mint tudjuk, zéró a „kitettsége”. Bőjt idején talán könnyebb megfelekedezni magunkról, a magunk igazáról, akaratáról és vágyairól, és alázatosan így imádkozni: „Uram, nem bizakodik el a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem töreksem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízzál, Izrael az Urban most és mindörökké!” (131. zsoltár)

A gyermeki lélek nem az igazságot keresi, hanem a boldogságot, a létezés örömét, mint a hóvirág vagy a fekete hunyor a téli fagyban, melyek fittyet hánynak a tél igazságára, de bizalommal gondolnak az áldott napfényre, a tavaszi zsongásra. Az igazi hátsorság Isten Országá lehet, ahol béke és szeretet honol. Ebből merítve tudunk segíteni azokon, akiknek most nagyon nehéz, mert menekülniük kell a háború gyilkos szorításából, annak rémségei előtt. „A jóság síró vágya” cselekvésre, odaadásra ösztökél minket, mert „nagyobb boldogság adni, mint kapni”. Am boldogok a békességre igyekvők is, mert ők az Isten fiainak hívatnak. Az igazi támogatás e háborgó, háborús világnak az Isten békéje, békessége lehet, melyet Krisztus kínál nekünk a lelke által, melyet a költővel együtt olyannyira várunk:

O béke! béke!  
legyen béke már!

Legyen vége már! (Babits Mihály)



**LAPUNK UTOLSÓ SZÁMÁT TARTJA KEZÉBEN.  
KÖSZÖNJÜK, HOGY FIGYELEMMEL KÍSÉRTE TARTALMÁT.  
ISTEN ÁLDÁSA KÍSÉRJE TOVÁBBI ÉLETÉT!**

**Szilágyi  
Domokos:**

## Hajnali óda

Az apró fények, mint halak a csalétekre, összegyűlnek; színültig megtelik a táj csönddel, s az ég szélén kicsordul: göndör báránnyelű-darab.

Ó, elillanó pillanat!  
Illanó és véget-nem-érő,  
hisz tebened öllekzik  
a szem a színekkel, a fény  
az árnyal, bolyhos sugarak

illegő szirmokkal, a nap  
a földdel – ó, elillanó  
s véget-nem-érő rezdülés,  
te vagy a születés, a béke;  
a tudó vidáman harap

a levegőbe; pirkadat,  
új nap, köszöntelek! Derűs,  
munkás nyugalmat köszöntöm;  
zúdulj át az idegeken,  
az ereken, a szív, az agy

minden sejtjén, s maradj, maradj  
mindannyiunké mindörökre,  
hogy törvényeid igazgassák  
minden tettünk; a te erőd  
erőnk, és minden mozdulat  
mélyén te szunnyadsz szelíden,  
mint a lelkekben a szabadság.

## Tavaszi egyházközségi kirándulás, május 21.

Sümege: Püspöki Palota  
Halimba: Dr. Szalai Miklós Gyógynövényes kert  
Pápa: Esterházy kastély, Képfestő Múzeum  
Várkertfürdő  
Indulás: 7.00  
Érkezés: 22.00-23.00  
Jelentkezni az autóbusz feltöltéséig lehet.  
Részvételi díj: 8.000 Ft  
Mindenkit szeretettel várunk!

**Tóti Kagyló**

**Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján**

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520